

compartimentar, en funció de les necessitats d'eixe xiquet i xiqueta, de l'afecció que tinga, no?

Això del model Cotino ja li ho he contestat a la senyora Bastidas. El model Cotino jo no sé si vosté sap què és, però, naturalment, això ja no existix en esta comunitat. El que passa és que, fins que no passen els quinze anys d'eixe model, doncs, hi ha places que encara estan en model d'accessibilitat i s'han de prorrogar, val? Però això ja no existix. Ara hi ha contractes i, en l'últim contracte de tres mil tres-cents places hi havia 29 empreses adjudicatàries; en el model Cotino-Blasco hi havia 9. Vosté entén la diferència entre 9 i 29? No diguen que són les mateixes empreses.

Ara, si vostés volen que algunes empreses, per fer el *sanguango*, no puguen treballar mai més, doncs, escolte, això s'arregla també en el Congrés dels Diputats, eh? Jo també sóc favorable a tindre una legislació de contractes públics més restrictiva i que castigue més a aquells que han fet coses que no devien fer.

I per la resta, per acabar, gràcies a tots vostés. Òbviament, les portes de la conselleria, de la vicepresidència i de tot el meu equip estan obertes per a tots vostés. I, per tant, espere també respondre a eixe mà estesa que vostés han verbalitzat ací i que jo els agraiïc. I estem a la seua disposició per al que vullguen, en esta cambra o fora d'ella, com ja els vaig explicar també en les reunions que vam mantindre.

Moltíssimes gràcies.

Que tinguen un bon dia. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Compareixença del vicepresident segon del Consell i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica per a informar sobre les línies polítiques a desenvolupar des de la conselleria, sol·licitada a petició pròpia (RE número 2.095)

El senyor president:

Senyories, anem a continuar, com estava previst, en el següent punt de l'ordre del dia, que és el punt tercer, que és la compareixença del vicepresident segon del Consell, conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica, per a informar de les línies polítiques a desenvolupar des de la conselleria.

Té un total de cinquanta-cinc minuts, que pot distribuir entre l'exposició actual i la contestació.

Sí que anuncie a la cambra que seré molt estricte en el compliment dels temps assignats, perquè estem en unes hores que nos en podem anar, fàcilment, a les quatre.

Disculpe, senyor conseller.

Té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Gràcies, president de les Corts.

Vicepresidenta.

Membres del Consell.

Diputades i diputats.

El passat 28 d'abril, el poble valencià, amb la màxima expressió de la democràcia, va decidir que la Generalitat Valenciana havia de seguir caminant cap endavant.

Enfront de l'amenaça de tornar a les èpoques més fosques de la nostra història recent, les valencianes i els valencians han reconegut la feina feta durant els darrers quatre anys pel govern del Botànic a recuperar la dignitat d'esta terra i de les seues gents.

El Botànic va posar la primera pedra per a dur a terme una transformació política que enfrontara directament els problemes de la ciutadania. Fou la legislatura del canvi aclamat per una comunitat que necessitava deixar enrere les males pràctiques i recuperar els serveis públics i els drets socials. Amb treball conjunt i diàleg, s'ha demostrat que sempre és possible fer polítiques en favor dels interessos de la ciutadania.

Ara, el mandat que ens han fet arribar les valencianes i els valencians és el d'assolir l'horitzó dibuixat en 2015, per tal de culminar un projecte de País Valencià socialment igualitari, culturalment divers, profundament feminista i respectuós amb la natura. En definitiva, fer una política responsable i convertir en una transformació real allò que va començar amb un canvi.

El Botànic d'Alacant ha de ser el mirall de la societat que representa. Hem construït un acord que ha de guiar la nostra acció política i de bon govern, un projecte comú, de futur, que es reflecteix en aquest contracte social que marcarà l'acció de govern. Un projecte amb mesures concretes, realistes, amb l'única finalitat de millorar la vida de les persones. Malgrat tot, hem de ser conscients que ens trobarem amb molts entrebancs, si no s'aconsegueix una estabilitat dins d'un govern de progrés a Espanya

El poble valencià ens exigeix que els seus drets i necessitats es veguen cobertes de forma plena i això sols és possible si tenim una administració autonòmica amb els recursos econòmics, humans i materials suficients.

Des de fa un llarg temps, la societat valenciana ha patit les conseqüències d'un finançament injust; conseqüències que ataquen directament el nostre estat de benestar, el dret a un habitatge digne, el dret a una sanitat i benestar social universal, una educació de qualitat i la protecció de la nostra natura.

Des de la nostra posició a la vicepresidència segona, amb lleialtat a aquest Consell, del qual en forme part, i amb lleialtat a la societat valenciana, sempre reivindicarem un finançament just. *(Aplaudiments)*

Resoldre el problema del finançament és una urgència, però també hem de fer front a la situació d'emergència climàtica

en què ens trobem. La comunitat científica ens ho recorda constantment. Nosaltres, com a govern, hem de recollir aquest missatge sobre allò que passa al nostre entorn més immediat i en el conjunt del planeta.

Ja hem fet el primer pas. En el passat Consell, el Consell va declarar l'emergència climàtica per tal d'accelerar el treball en favor de parar el canvi climàtic, perquè la lluita contra el canvi climàtic és el repte més gran al qual ens enfrontem en les dècades vinents.

La Mediterrània és un espai especialment vulnerable. El nostre model econòmic, social i de vida depén exclusivament del nostre territori i aquest es veu amenaçat per la crisi ecològica. El turisme, l'agricultura o la pesca són sectors estratègics per al nostre desenvolupament, sectors que generen treball i riquesa i que poden veure's seriosament en perill si no prenem les mesures adients.

D'altra banda, els combustibles fòssils, els recursos en els quals es basa el nostre model energètic, tenen data de caducitat, s'esgoten i hem de buscar alternatives. L'elevat consum de recursos naturals, els importants processos d'urbanització, el canvi en les formes de desplaçar-se i els impactes que tot això ha tingut en les societats modernes i el nostre entorn ens ha portat a una situació d'emergència climàtica a la qual hem de fer front si volem garantir un futur pròsper i sostenible a les generacions vinents.

I és ara. *(Aplaudiments)* Ara és quan hem de passar de les paraules als fets. Ara ha arribat el moment de decidir. Som la primera generació conscient que el canvi climàtic pot acabar amb el nostre model social i econòmic, però, al mateix temps, som l'última generació que pot fer alguna cosa per a evitar-ho.

Les institucions n'hem de ser exemple, hem de ser mobilitzadores d'aquest procés. A la ciutadania se li ha de demanar sensibilització, consciència amb allò que està passant, comportaments ecològicament sostenibles, que cadascú pose el seu gra d'arena. Però no ens hem de confondre, des de les institucions no podem desviar a la ciutadania esta responsabilitat; la responsabilitat la tenim nosaltres, el govern valencià en aquest cas, de posar en marxa polítiques decidides, d'adaptació i mitigació del canvi climàtic.

Senyories, cal encaminar-nos cap a un nou model econòmic sostenible a la mida del planeta. La societat ho té molt clar i ha elegit. En aquest Consell som totalment conscients de la urgència de fer front a aquesta problemàtica. Per això, el primer eix del nostre acord de govern fa referència a la transició ecològica i a la lluita contra el canvi climàtic. Li hem donat un caràcter prioritari amb la creació de la vicepresidència segona, amb objectiu d'orientar i coordinar les polítiques cap a la transició ecològica, cap a un nou contracte verd que transforme la nostra economia i el nostre model productiu, que assegure el futur del medi i la igualtat de les persones, que ens convertisca en un referent mundial en la lluita contra el canvi climàtic per mitjà de la modernització i de la innovació.

Aquesta realitat també es veu reflectida als llocs on desenvolupem la nostra vida quotidiana. Les nostres ciutats, les nostres cases, els nostres entorns urbans cada vegada generen més desigualtats i segregació social. Les edificacions

es fan velles i augmenten el seu impacte al medi. Per això, l'arquitectura bioclimàtica és una ferramenta fonamental per a revertir aquesta realitat, millorant els nostres barris i la qualitat de les construccions. Caminar cap a l'eficiència energètica és primordial per a l'estalvi de recursos.

Des d'un primer moment, hem considerat que aquest eix havia d'estar dotat de pressupost i estructura pròpia. La rehabilitació i adequació dels habitatges i edificis públics, per fer-los energèticament més sostenibles, serà el punt de partida per començar aquest canvi en favor de la sostenibilitat. Un canvi encaminat, a més, a lluitar contra la pobresa energètica i que crearà nous llocs de treball.

Però, senyories, el principal problema de la vivenda a la nostra terra no és el seu estat, sinó que gran part de la nostra població no pot accedir a ella. Des de les institucions hem d'entendre que l'habitatge no és un bé de consum opcional, és un bé de primera necessitat que proporciona seguretat i privacitat, i un espai per a desenvolupar una vida digna i poder formar les seues famílies.

L'habitatge és un dret reconegut en l'article 47 de la Constitució i diu que: «Totes les persones tenen dret a gaudir d'una vivenda digna i adequada» i afegeix «que els poders públics devem promoure les condicions necessàries i establir les normes pertinents per a fer efectiu aquest dret».

I no només això, sinó que també està recollit en el nostre Estatut d'autonomia, en l'article 16, quan diu que: «Cal treballar per a garantir el dret a l'habitatge en favor dels joves, de les persones sense recursos econòmics, de les dones maltractades i de les persones amb diversitat funcional».

La falta d'habitatge té conseqüències que van més enllà del fet de no poder gaudir d'un sostre propi. L'habitatge s'ha d'entendre, també, com un element d'integració social. No tindre accés a l'habitatge o estar en una situació d'inestabilitat també està relacionat amb l'exclusió social, amb la reducció de les oportunitats laborals, de les oportunitats educatives, de salut, etcètera.

Es calcula que per cada euro que invertim en vivenda en recuperem quatre per la no utilització d'altres serveis com la sanitat. L'habitatge és també l'espai des del qual desenvolupem el nostre projecte vital. Quants joves volem formar una família i no poden perquè és impossible accedir a un habitatge? Quants joves no poden fer una vida autònoma per no poder pagar un lloguer?

Aquesta ha de ser la legislatura on este dret es faça efectiu, efectiu de veritat. La legislatura, senyories, on situem l'habitatge com element central i prioritari de l'acció del Consell, on consolidem el dret a l'habitatge com un pilar més de l'estat del benestar.

Senyories, aquest és el marc de referència en el qual vull desenvolupar la meua compareixença. A partir d'aquestes premisses i des del convenciment absolut que són qüestions que ens interpel·len a totes i a tots, hem d'exercir les nostres competències i responsabilitats per defensar estes causes.

Comparec davant les Corts per primera vegada, com a vicepresident segon i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica, per a exposar les línies generals del que serà

la nostra aposta política i de gestió per als quatre anys següents, sempre tenint com a referent l'acord del Botànic d'Alacant.

Empezaré explicando el trabajo que estamos llevando a cabo en la vicepresidencia segunda para que las políticas del Consell estén coordinadas para avanzar hacia la transición ecológica. Según los informes presentados en la Conferencia de Naciones Unidas sobre el cambio climático, España es una región cada vez más vulnerable. En el País Valenciano en los últimos veinte años las temperaturas se han mantenido, mayoritariamente, por encima de los valores normales. Los últimos cinco años han sido los más calurosos desde 1940.

Estamos muy por encima de los niveles deseables de emisiones de gases de efecto invernadero para cumplir los objetivos del Acuerdo de París. Las energías renovables representan un 7 % del consumo energético, muy por debajo de la media española.

Todo eso son algunos indicios del deterioro ambiental que sufrimos. Y ante esta situación no valen ni el negacionismo ni el catastrofismo, no vale ninguna reacción que conlleve parálisis. Son tantas las evidencias que se convierten en argumentos irrefutables. Parece incomprensible que todavía hoy existan posiciones políticas y gobiernos que nieguen esta realidad y que rompan consensos internacionales como el Acuerdo de París o el Protocolo de Kioto.

Cuesta creer que haya partidos políticos que bloqueen declaraciones institucionales sobre los incendios sufridos este verano en Canarias o partidos que consideran una prioridad desmontar proyectos como Madrid Central. Queremos una Tierra de futuro que tenga cuidado de las personas, que respete y proteja la tierra y los recursos naturales que hacen posible la riqueza económica, el bienestar y la vida.

Nosotras y nosotros estamos orgullosos de nuestra tierra y de nuestra gente, y por eso en nuestro proyecto las vamos a situar en el centro. Señorías, el cambio climático también está directamente relacionado con la pobreza y con las desigualdades, desigualdades entre países y desigualdades entre personas. La peor parte de la crisis ecológica no la sufrirán quienes más contribuyen a ella sino la gran mayoría de la población.

Los problemas de salud causados por la contaminación afectan más a quien tiene mayor dificultad para acceder a los medicamentos; afectan más a las mujeres, que son las que se encargan de los cuidados, principalmente, y son las que más sufren el paro, la precariedad y la pobreza.

Por tanto, las soluciones que diseñemos y apliquemos no solo tienen que ser eficientes, tienen que ser justas y combatir las desigualdades. Por eso hablamos de un nuevo contrato verde, porque lo que tenemos que impulsar es un gran acuerdo de país para hacer frente a esta crisis desde la igualdad y la justicia y no desde la exclusión.

Este gobierno apuesta por afrontar esta crisis como una oportunidad, una transformación hacia un modelo social, económico y productivo más sostenible, más moderno, más justo y más feminista.

Tenemos que hacer efectivo el eje 5 de calidad democrática y buen gobierno del Acuerdo del Botànic d'Alacant y llegar a un

acuerdo amplio que permita el reconocimiento de los derechos de la naturaleza, de los derechos sociales en una futura reforma de l'Estatut. Un Estatut que integre tanto el blindaje de los derechos sociales como la vivienda, la sanidad, la educación y el respeto a la igualdad, y una cuestión tan innovadora e imprescindible como el reconocimiento de los derechos de la naturaleza.

En la Comunidad Valenciana ya hemos fijado un rumbo mediante una estrategia valenciana del cambio climático y la energía. Un rumbo hacia una transición ecológica que va totalmente en línea con los objetivos de desarrollo sostenible de la Agenda 2030 y de los grandes acuerdos sobre el clima de las Naciones Unidas.

Tenemos claros los objetivos en materia de reducción de las emisiones de gases de efecto invernadero, aumento de las energías renovables y mejora de la eficiencia energética. La Comunidad Valenciana tiene que plantearse como objetivo la descarbonización de su modelo energético en el menor tiempo posible para conseguir una reducción drástica de las emisiones de CO₂, pero también para conseguir una mayor soberanía a través de la producción de energías renovables en nuestro territorio.

El avance tecnológico y la reducción de los costes disipa cualquier duda sobre la competitividad de un modelo basado en energías de origen renovable. Para lograr este importante objetivo impulsaremos la Agencia Valenciana de Energía como herramienta para mejorar la producción y distribución de energía renovable para las administraciones, los hogares y el tejido empresarial. Esta agencia contribuirá a acabar con la pobreza energética.

Y activaremos también la Agencia Valenciana del Cambio Climático, un organismo necesario para centralizar la información, analizar los posibles efectos ecológicos y ambientales de todas las políticas del Consell y construir herramientas de sensibilización. Este organismo elaborará informes con datos fiables para la toma de decisiones y centralizará la información sobre el cambio climático en la Comunitat Valenciana. En definitiva, será la encargada de asegurar que no bajemos la guardia en conseguir los objetivos que se propone el Consell.

Desde la vicepresidencia segunda, mediante la Comisión Delegada del Consell de Transición Ecológica y Sostenibilidad Ambiental, trabajaremos activamente en la coordinación e impulso de todas las áreas del gobierno implicadas en estas políticas de transición ecológica y contra la emergencia climática, porque estamos ante una transversalidad obligatoria. En el gobierno lideraremos esa transformación verde que estamos muy seguros de eso.

Senyories, aquest nou consens, al qual aspirem ha de garantir un dret fonamental, davant d'altres, que és el dret a l'habitatge. Cap societat moderna i avançada pot permetre's que les seues veïnes i veïns no puguen accedir a una vivenda de qualitat. Per això, aquesta nova Conselleria d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica té com a principal objectiu consolidar un model habitacional sostenible, social i ambientalment, que supere els errors del passat i done continuïtat als encerts del primer Botànic.

El nou Botànic introdueix esta arquitectura bioclimàtica com un dels elements més innovadors. Vol posar èmfasi en

la necessitat de transformar i dissenyar una arquitectura que tinga en compte les condicions climàtiques i aprofite els recursos disponibles per a reduir els impactes ambientals i les necessitats energètiques de les edificacions.

Per molt nou que sembla aquest concepte, les valencianes i els valencians en sabem molt de construccions sostenibles i energèticament eficients. Tenim un gran bagatge i un patrimoni històric arreu del nostre territori. L'exemple més emblemàtic és el de la barraca, una construcció de l'Horta de València amb sostres alts i parets construïdes amb materials locals que ajuden a mantindre una temperatura agradable tant en les èpoques de calor com en les èpoques de fred.

A la meua comarca, la Marina Alta, tenim l'exemple dels riurans tan típics de Xàbia i a Castelló les cases de pedra de l'Alt Palància i les cases recobertes de calç i murs amples de la costa mediterrània. Sabem molt d'arquitectura bioclimàtica i anem a posar-ho de relleu.

La Unió Europea ja ha fet una aposta per l'eficiència energètica dels edificis. En juliol de l'any passat va entrar en vigor una directiva per establir un sistema energètic sostenible, competitiu, segur i descarbonitzat complint amb els compromisos d'eficiència energètica establerts per al 2030 de reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle, d'augmentar la proporció d'energies renovables i d'aconseguir un estalvi energètic.

En l'àmbit autonòmic és necessari traçar una estratègia per a l'habitat sostenible que tinga com a objectiu descarbonitzar els edificis abans del 2050 i que prenga les mesures necessàries per a la seua execució. Aquesta estratègia serà un document viu, en línia amb la Unió Europea, que anirà actualitzant-se a mesura que es vaja desenvolupant el treball i es detecten noves oportunitats.

La intervenció en l'àmbit de l'edificació i l'espai urbà és clau com a política de suport sobre les quals construir iniciatives relacionades amb el benestar social i la qualitat de vida. Allò bioclimàtic és el primer pas cap a la sostenibilitat. És necessari aconseguir una arquitectura que requereisca el mínim d'energia en el seu funcionament i que reduïska l'impacte ambiental en la construcció.

Per això promourem materials més naturals o de menor impacte i aplicarem sistemes i formes de fer noves per tal de reduir la demanda energètica dels nostres edificis.

D'altra banda, tenim el repte de millorar el parc de vivenda així com d'altres edificis públics. Des de les administracions públiques hem de donar exemple i hem d'abanderar estos vents de canvi. Actualment ja comptem amb alguna experiència favorable, projectes com l'Impulse, desenvolupat a la ciutat d'Elx, ens situen com a referència europea en la modernització d'edificis públics per a l'eficiència energètica. Estendrem els coneixements aportats per aquest projecte i continuarem innovant perquè finalment no existisca ni un sol projecte a la Comunitat Valenciana que no resulte sostenible.

En aquest sentit, les tres àrees sobre les quals actuarem son: en primer lloc, la rehabilitació i les actuacions urbanes; en segon lloc, la innovació ecològica en la construcció i, en tercer lloc, la qualitat en l'edificació.

Senyories, el 34 % de les llars de la Comunitat Valenciana passen fred als seus habitatges. És cert que la pobresa energètica majoritàriament ve donada per problemes econòmics, però n'hi ha una causa important que té a veure amb la poca adequació de les cases. Per això donarem continuïtat i implementarem nous programes d'ajuda per a la millora de l'aïllament i l'eficiència energètica de les nostres llars.

Les rehabilitacions tenen impacte no sols en la millora de les condicions físiques de l'edificació sinó també té conseqüències positives en l'economia, el treball, la sanitat i la cohesió social.

Des de la conselleria impulsarem l'elaboració d'una agenda urbana valenciana que incloga tots aquests paràmetres per tal de rehabilitar les cases perquè siguen climàticament i energèticament sostenibles. Este procés de millora de les edificacions requereix de propostes innovadores. És indispensable establir contactes amb altres institucions –que ja treballem, estem treballant ja en este sentit– buscant punts de trobada per tal de transferir-nos els coneixements. Iniciatives com la càtedra d'habitatge són imprescindibles per a incidir en la investigació i la innovació en l'habitatge.

Treballarem el concepte d'edificació sostenible. Pretenem avançar cap a un nou model d'edificació, ús i gestió del parc edificatori. Aquestes mesures aniran en la direcció d'enfortir la nostra competitivitat empresarial, generant nou treball qualificat i el desenvolupament de noves tecnologies. Tindrem com a objectiu principal millorar el benestar de la ciutadania a través de l'habitatge i de la millora del medi ambient.

Senyories, ara toca parlar de la raó principal per la qual estem ací, toca parlar en particular de l'habitatge. Afortunadament, la situació no és la mateixa ara que la de fa quatre anys. Quan el primer govern del Botànic va entrar en les institucions la situació era dramàtica, les execucions hipotecàries arribaven al seu màxim històric en el primer trimestre de 2015 fruit dels efectes de la crisi econòmica i d'una gestió inexistente per part de la conselleria que dirigia el govern del senyor Camps.

El dret d'un habitatge digne va quedar sepultat en favor d'altres projectes que, com s'ha comprovat al llarg d'estos anys, no aportaven cap servei ni benefici per a la societat. Encara hui estem pagant les conseqüències i les factures del que és governar per a uns pocs, amb privilegis a costa dels diners de totes i tots els valencians (*aplaudiments*).

El treball realitzat per l'anterior conseller en matèria d'habitatge, María José Salvador, ens deixa un llegat de bona gestió i de valentia, i volia agrair-ho públicament. Prova d'això són les resolucions 501, el compromís de solucionar els 1.400 expedients que quedaven per resoldre i l'elaboració de la Llei de la funció social de l'habitatge, una llei que ens permetrà en els pròxims anys equiparar les polítiques d'habitatge al País Valencià al context europeu i mundial, però encara molt per a fer.

Des de les institucions, hem d'entendre que l'habitatge ha de tindre un enfocament universal i ampli. Hem de proporcionar alternatives habitacionals als casos de desnonaments. Hem d'ampliar un parc públic, per a tindre capacitat de resposta i d'anticipació en els casos d'urgència. Hem de promoure l'adquisició d'habitatges buits i construir habitatge públic

nou per afavorir col·lectius com els joves o les dones víctimes de violència masclista.

Hem de vertebrar el territori, dibuixar un mapa, on cap municipi valencià dispose de falta d'habitatge, i poder oferir-lo a les seues ciutadanes i als seus ciutadans. Perquè l'habitatge tinga una funció social, hem de reglamentar la llei per a la funció social de l'habitatge; després dels intents de l'oposició d'entorpir el treball en este sentit, és necessari ara mateix materialitzar la llei i aconseguir els objectius que es van plantejar en ella, per a fer realitat el dret a gaudir d'una vivenda assequible, digna i adequada, que és el fonament d'aquesta llei.

Garantir que el dret siga efectiu i que l'administració tinga la capacitat de poder-ho oferir sense limitacions. En definitiva, tindre disponible l'eina principal per a fer front a aquest problema amb caràcter prioritari.

Senyories, en matèria d'habitatge seré molt clar, respondrem a tres objectius principals: el primer, eradicar els desnonaments sense alternativa habitacional; el segon, garantir l'accés a una vivenda digna i assequible, augmentant el parc públic d'habitatge, i, el tercer, fer una aposta ferma per a la regeneració urbana.

La Comunitat Valenciana és malauradament la tercera comunitat ara mateix on més desnonaments es produeixen. La magnitud del problema és més que preocupant. Encara que han millorat les xifres en els últims anys, encara en 2018 es van produir més de 2.500 desnonaments. Això significa que al dia es produeixen sis desnonaments per execucions hipotecàries i impagaments del lloguer.

Senyories, sis desnonaments al dia, sis famílies que es queden encara hui al carrer, malgrat les polítiques progressistes que ha fet el Botànic (*aplaudiments*), i això cal revertir-ho ja mateix.

Doncs, bé, en quatre anys hem d'aconseguir que no hi haja cap desnonament sense alternativa habitacional. En quatre anys hem de declarar la Comunitat Valenciana territori lliure de desnonaments, i això ho farem mitjançant la creació de protocols d'actuació unificats davant casos d'emergència, demanant la col·laboració de les entitats locals i altres departaments, com benestar social, per a detectar el problema de forma més ràpida i accelerar el procés de resposta.

Les famílies valencianes han de saber que siga la que siga l'administració a la qual es dirigisquen, seran ateses amb la màxima coordinació i professionalitat.

Aproparem, a més, els punts d'Infohabitatge als ajuntaments més grans, i tractarem d'aprofitar estructures històriques de vertebració del nostre territori en les mancomunats comarcals, per tal d'arribar fins al poble més menut. Aquest servei és molt necessari per a informar sobre com accedir a l'habitatge, mitjançant el lloguer, o per a tindre un suport davant una execució hipotecària, un desnonament o un llançament.

Senyories, la societat civil organitzada en associacions que lluiten per fer efectiu el dret a l'habitatge, com la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, m'ha fet arribar la situació d'urgència que viuen moltes persones en el territori valencià.

L'administració en aquestos moments no té encara la capacitat suficient per a proporcionar el suport en forma d'ajudes i habitatges buits per a totes les persones que realment la necessiten.

No la tenim en aquests moments, i això és una realitat. Però també és una realitat que cal canviar eixa situació. Hi ha més de catorze mil persones que s'han inscrit al registre de demandants d'habitatges. I una cosa tenim clara des de la conselleria, senyories: no podem deixar cap persona sense casa. Totes les persones tenen dret a una casa i totes les peticions registrades han de ser correctament ateses.

Per això, anem a maximitzar els recursos destinats a les ajudes al lloguer, hem de fer un pas més per assegurar l'accés a la permanència baix un sostre digne a aquelles famílies sense recursos. En aquesta legislatura ja ens hem posat mans a l'obra per tal d'augmentar la cobertura d'aquestes ajudes. El passat mes d'agost, per exemple, vam ampliar el termini per a resoldre les sol·licituds d'ajudes directes al lloguer, cosa que reafirma el nostre compromís en solucionar les situacions d'emergència que es repeteixen dia a dia en el nostre territori.

Augmentarem el parc públic d'habitatges. Actualment el nivell d'ocupació del parc públic que gestiona la Generalitat i l'Entitat Valenciana d'Habitatge i Sòl, l'anomenat EVA, és pràcticament del cent per cent. Això ens deixa sense capacitat de maniobra per a respondre a casos d'emergència i amb poc marge per a fer polítiques a favor dels col·lectius més castigats per la crisi.

Per tant, hem d'ampliar el parc públic d'habitatge, i ho farem de dues formes diferents. Per un costat, mitjançant la compra directa, adquisició i cessió d'habitatges. I per un altre costat, mitjançant la promoció i construcció d'habitatges nous.

En relació a la compra, durant els primers mesos d'aquest govern hem iniciat un mecanisme pel quals se'ns permet comprar habitatge de forma directa. I, abans que acabe l'any, intentarem adquirir entre 45 i 50 habitatges per a casos molt particulars d'emergència.

Seguint amb aquesta línia, s'ha proveït de més pressupost el segon pla d'adquisició d'habitatge i hem redefinit les condicions per tal d'adquirir habitatges en les zones amb més tensió, on més capacitat de resposta cal, com les ciutats de València, Alacant i les seues àrees metropolitanes.

Pel que fa a la cessió d'habitatges, el passat mes d'agost vam mantindre una primera ronda de contactes amb grans tenidors d'habitatges, concretament ens vam reunir amb la direcció executiva de la Sareb per a estudiar possibilitats d'acord de cessió voluntària d'habitatges destinats a lloguer social.

Tenim l'exemple d'altres comunitats autònomes que han aconseguit un acord de cessió temporal amb condicions satisfactòries per a l'administració. I la nostra voluntat i predisposició és total i absoluta. Però cal que estes entitats posen de la seua part.

No oblidem que diverses entitats que disposen d'habitatges buits foren rescatades amb fons públics, amb diners de totes i de tots nosaltres, per tapar les males pràctiques i irresponsabilitats dels seus dirigents. Tant les entitats que gestionen

els actius de les reestructuracions bancàries, com la Sareb, com entitats financeres que actualment compten amb capital públic, com Bankia o el Banc Sabadell, han de retornar el que la societat ha fet per elles i ser proactives en facilitar acords per a cedir habitatges buits a la Generalitat Valenciana.

És incomprensible que el dia de hui hi haja cases sense gent i gent sense casa. Açò és incomprensible, senyories (*aplaudiments*), és incomprensible.

L'Entitat Valenciana d'Habitatge i Sòl, a la qual hem d'agrair el compromís i la tasca que fan dia a dia, ja ha avançat en aquest sentit. En el mes de juliol, vam arribar a un acord amb Criteris Caixa per a la cessió de tres-cents habitatges que anem a destinar a lloguer social, emergències habitacionals i a dones víctimes de violència de gènere.

En relació a la promoció i construcció del parc públic, potenciarem línies de promoció pública d'habitatge, tant de la mà de cooperatives d'habitatge com de la mà de promotors privats, amb la cessió de sòl. Tenim clar que generar sinèrgies amb el tercer sector i el sector privat és primordial per a la promoció d'habitatges.

Ja s'ha produït la primera reunió amb la Federació de Promotors Immobiliaris i Agents Urbanitzadors de la Comunitat Valenciana, i amb la Federació de Cooperatives d'Habitatges i Rehabilitació, perquè entenem que la causa de l'habitatge s'ha d'abordar mitjançant el consens de totes les organitzacions que treballen en aquest sentit.

Senyories, el segon objectiu, com he dit anteriorment, és fer efectiu l'accés a un habitatge digne i assequible. Hem detectat un canvi de tendència. El que abans eren execucions hipotecàries, ara s'han transformat en llançaments per impagament de lloguers.

Es calcula que sols entre el 17 % i el 19 % de les persones amb menys de trenta-cinc anys poden permetre's avui en dia optar a un habitatge de lloguer, a causa del seu elevat preu. És una xifra demolidora, senyories, és una xifra demolidora. Estem parlant de centenars de milers de joves que encara no poden començar una vida nova per elles mateixes i formar les seues famílies. No podem permetre que l'habitatge siga un element d'especulació ni un luxe.

I resulta prioritari que el Consell torne a proveir d'habitatge, siga com a protegit, com a preu de lloguer assequible. Hem de traçar una estratègia per a quatre anys, un pla, Fent Habitatge 2020-2023, i aquest pla ha de ser transversal a tots els eixos comentats anteriorment, articulant l'acció en dos blocs diferents.

Un primer bloc, que promoga la mobilització d'habitatges privats cap al sector públic, i un segon bloc que consistirà en l'augment del parc públic d'habitatge, per a destinar-lo a lloguer assequible. Per a fer possible això, crearem unitats, tant en l'Entitat Valenciana d'Habitatge i Sòl com amb les corresponents direccions generals, per tal de fer efectius tots els drets de tanteig i retracte sobre habitatge públic, que ens va a permetre fer la llei de funció social de l'habitatge.

Senyories, el preu del lloguer segueix augmentant a un ritme mitjà del 5,2 % anual, i cal establir mecanismes necessaris per a regular-ho. Som conscients que des de l'administració

autonòmica no tenim les competències completes, necessàries per a fer-ho. Però el nostre propòsit és el d'impulsar, des de la Comunitat Valenciana, una coordinació efectiva amb altres comunitats autònomes, ajuntaments i organitzacions socials, un pacte estatal per a la regulació del preu del lloguer.

Desitgem generar un espai de debat sobre com afrontar aquest problema que està suposant l'expulsió de tanta gent de les seues cases. És un debat urgent i necessari que ha tingut lloc en altres parts d'Europa, en ciutats com Berlín o París, i cal avançar cap a eixes solucions.

Senyories, la dificultat d'accedir a l'habitatge és un problema molt seriós. No podem basar-nos en valoracions subjectives i aproximades per a enfrontar-nos als reptes que he anat anunciant anteriorment. Per això, posarem en marxa l'observatori de l'hàbitat i la segregació urbana, i el dotarem de recursos i autonomia suficients per a poder comptar amb dades fiables i objectives.

Potenciarem noves línies d'investigació i innovació, en col·laboració i contacte continu amb l'Institut Valencià d'Edificació, l'IVE, les universitats valencianes i experts en la matèria per a implementar noves solucions adoptades a la nostra realitat.

Per últim, la Conselleria d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica fa una aposta ferma per la regeneració urbana. Actualment ens trobem en un parc general d'habitatges molt vell. Una part considerable dels habitatges existents compliran, durant la següent dècada setanta anys, en el millor dels casos. La creació d'entorns adequats per a viure és fonamental.

Les àrees de regeneració i renovació urbana continuaran sent un instrument que farem servir per a impedir la degradació dels barris més antics i per a evitar així que cap família es veja obligada a abandonar la seua casa per falta de diners per a poder arreglar-les. Hem d'incorporar nous paràmetres en favor de la inclusió i el respecte al medi ambient.

Detectarem noves necessitats on planificar la renovació i avançarem en els projectes que tenim ja en marxa, en Oliva, en Alcoi, en Elx, en Olocau, en Morella, en Elda, en Onda, en Lliria, en Xàtiva. I per suposat, en el Cabanyal-Canyamelar, a València.

Posarem èmfasi en la regeneració del Cabanyal, un barri que va resistir la política d'assetjament i enderroc a la qual el van sotmetre els vells governs de la dreia valenciana. I ha de ser un indret de convivència, un barri per a la gent, eixa gent tan nostra que pobla els nostres poblats marítims i que es mereix uns carrers, uns edificis i uns serveis, igual que la resta d'habitants de la ciutat.

Voldria aprofitar esta referència marinera per a acabar aquesta intervenció recordant un gran cabanyaler, historiador, profund coneixedor de la seua terra, a Marià Ferrer Gallart, Premi Literari Ciutat de València 2003, que va faltar, se'n va anar d'esta vida que sa casa vora la mar estava condemnada. La teua casa, Marià està dempeus, i està forta, com estan les cases que es van salvar de la barbàrie dels enderrocaments. Pots estar tranquil, perquè ara governa un govern per a la gent.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El señor presidente:

Moltes gràcies, vicepresident.

Feta esta primera intervenció, és el moment que els grups parlamentaris fixen posició.

En primer lloc, en nom del grup Vox Comunidad Valenciana, l'il·lustre diputat Miguel Pascual prendrà la paraula.

El señor Pascual Pérez:

Muchas gracias, señor presidente.

Muchas gracias, miembros de la Mesa.

Señorías, buenos días a todos.

Señor *conseller*, quiero en primer lugar felicitarle por su nombramiento. También me gustaría desearle mucha suerte y el mayor de los éxitos en su gestión. Porque de dicha gestión depende en buena parte el día a día de la gente y el futuro de todos nosotros. Aunque sinceramente dudo que lleguemos a buen puerto con sus políticas.

También quería agradecer la asistencia a los demás miembros del Consell. Espero que esta no sea una visita de cortesía del inicio de legislatura y que de verdad se presten a venir a las Cortes Valencianas cada vez que se lo solicite la cámara o alguna de sus comisiones.

Hoy es 11 de septiembre y, antes de empezar mi intervención, no voy a dejar pasar la oportunidad de poner en valor el compromiso que tiene el partido político Vox con la defensa de la legalidad y del estado de derecho, y que, gracias al trabajo desinteresado de unos pocos abogados, pero con el apoyo de muchos que estábamos detrás, hicieron una gesta importantísima y se consiguió que los golpistas que atentaron contra la nación duerman a día de hoy en prisión. *(Aplaudiments)* Y esperemos que sea durante mucho tiempo.

Don Rubén Martínez Dalmau, enhorabuena. Ya tiene usted la vicepresidencia y la *conselleria* que tanto deseaba, y a todos sus acólitos colocados y cobrando su ansiado sueldo público.

Mire, ¿sabe cuál es la diferencia entre usted y nosotros? En que nuestro programa electoral es claro como el agua y los votantes que han confiado en nosotros saben lo que votan, saben que cuando gobernemos empezaremos por tomar las medidas necesarias para reducir el gasto político, el gasto superfluo y que los ciudadanos no tengan que soportar diecisiete sueldos como el suyo. Porque en Vox creemos que donde mejor está el dinero es en el bolsillo de los españoles. *(Aplaudiments)*

Señor Dalmau, usted, de primeras, ya reniega de que los ciudadanos puedan optar a una vivienda en propiedad, prácticamente la ha descartado sin haber empezado. Y eso que hay gente en su partido que hace acopio de viviendas.

Porque, en la actualidad, los planes de vivienda los han reconvertido en todos los casos en puros planes de ayuda, que se reducen a distintos programas de subvenciones que

se limitan a ofertar arrendamientos, abandonando la actividad de fomento de la vivienda pública a la que está obligada a la administración por imposición del artículo 47 de la Constitución Española.

Desde Vox estamos muy preocupados por el acceso a la vivienda, sea compra o alquiler. Creemos que es un problema de interés público. No hay nada más frustrante como político que conocer que una familia española no puede pagar las mensualidades de su vivienda o que los jóvenes no puedan optar a una.

En Vox creemos en la gente, creemos en su capacidad de generar riqueza por sus propios medios.

Nosotros, como políticos, debemos fomentar las condiciones para que se produzca el crecimiento económico y para que los ciudadanos tengan el poder adquisitivo suficiente para comprar o alquilar una vivienda.

Mire, nosotros entendemos que es necesario un nuevo enfoque en cuanto al tratamiento que ha tenido el suelo en España y en esta comunidad.

Creemos necesaria una mayor desregularización en materia urbanística, en el sentido de que necesitamos que la legislación urbanística sea menos intervencionista y permita así una mayor libertad de los agentes que intervienen en el mercado.

Porque al final resulta que uno de los motivos del encarecimiento del suelo a la hora de construir ha sido precisamente culpa de la propia administración, de la administración y de muchos ayuntamientos, que han utilizado estas normas en beneficio propio para corromperse en muchos casos, y que lo que han hecho es restringir el número de metros cuadrados que había para construir provocando una escasez artificial que ha llevado a un encarecimiento del suelo y, por tanto, de las viviendas.

Así pues, con la liberalización de todo el suelo que no deba estar necesariamente protegido por motivos de interés general provocará una mayor cantidad de la oferta que traerá una bajada de precios de la vivienda.

Mire, nadie puede negar que el alquiler en las ciudades es elevado y que cuesta encontrar un piso con una oferta atractiva para la mayoría de los de los bolsillos.

En Vox entendemos que la defensa de la propiedad privada es uno de los pilares básicos de nuestra sociedad y del estado de derecho, y que esta situación de precios altos, independientemente de la situación del mercado, se debe en gran medida..., se debe a una medida –perdón– defensiva que utilizan los propietarios de las viviendas ante la inseguridad que sufren. Así es, señor Dalmau, ante la inseguridad de que te puedan ocupar la vivienda o destrozártela, los propietarios suben los precios de los alquileres para que les compense el riesgo de sacarlas al mercado. A veces, incluso, prefieren dejarlas vacías, y esto no es especulación.

Es por eso por lo que en Vox proponemos hacer leyes que persigan y penalicen de forma contundente la ocupación de las viviendas, tipificar la ocupación de las viviendas como delito contra la propiedad privada y reformar la legislación para que los okupas sean expulsados en cuestión de horas,

y no de años, de las viviendas donde han entrado, así las viviendas ocupadas pueden volver a ponerse en el mercado en poco tiempo y evitamos al propietario un proceso largo y costoso, y por lo tanto traerá una bajada en el alquiler al desaparecer ese extra por indefensión.

Aunque en Vox no queremos quedarnos ahí. Añadiríamos a estas legislaciones que la participación en estas conductas ilegales de ocupación conllevaran la automática expulsión de cualquier ayuda social. Expulsión y exclusión.

Miren, los ciudadanos deben de tener meridianamente claro que en Vox no cesaremos en arrojar luz donde ustedes ponen sombras. No cesaremos en denunciar todos sus atropellos, en fiscalizar sus acciones y no tendremos reparos en explicar a la gente sus verdaderas intenciones.

Y esto es porque lo único que quieren es que la gente empobrecida por sus políticas y por la presión fiscal a la que los someten les sea imposible contar con los ingresos mínimos para poder alquilar una vivienda, para poder comprarse una casa, para poder rehabilitar el edificio donde viven o para mejorarlo y reducir la huella de CO₂.

Lo único que quieren ustedes es que necesariamente tengan que pasar por sus ayudas; ayudas que no son más que simples limosnas en comparación con lo que recaudan, ayudas que no son más que correas para tenernos atados, ayudas que no son más que una forma de garantizarse votos en las próximas elecciones. (*Aplaudiments*)

Desde el partido parlamentario Vox, el cual tengo el placer de representar en esta ocasión, reiteramos que donde mejor está el dinero es en el bolsillo de los españoles y no en las manos de los políticos, de ningún político.

Por eso actuaremos en consecuencia y haremos todo lo que esté en nuestra mano para aprobar rebajas fiscales de supresión del impuesto..., y la supresión del impuesto sobre patrimonio y el impuesto de sucesiones y donaciones, así como bajar las plusvalías municipales.

Actuaremos para bajar estos impuestos abusivos que sólo tienen el fin de perpetuar la estructura política, la estructura de la corrupción y de la duplicidad de organismos y cargos como el suyo.

Señor *conseller*, tal vez crea que en Vox solo le criticamos. No es así. También le pedimos que abandone las políticas que han estado aplicando durante estos últimos cuatro años, que abandonen las políticas del gasto y del despilfarro, que abandone las ideas superfluas, que son pan para hoy y hambre para mañana, y que abandone los inventos que juegan con el futuro de nuestros hijos y de nuestras ciudades.

Mire, aplique unas políticas que no se apoyen en el gasto sin más. Seguro que el *conseller*... que ahora no está, el *conseller* de hacienda se lo agradecerá, como también lo haremos millones de españoles que vivimos en esta comunidad.

Por favor, no convierta la Generalitat Valenciana en una simple inmobiliaria de colocación.

Muchísimas gracias. (*Aplaudiments*)

El señor president:

Moltes gràcies, senyor Pascual.

Fixarà, en nom del Grup Parlamentari Ciudadanos, posició la il·lustre diputada Mamen Peris a la intervenció del vicepresident segon del Consell.

La senyora Peris Navarro:

Presidente.

Señorías.

En 2015, en materia de vivienda, el Botànic tenía un discurso muy fácil. Habían dos culpables: el Partido Popular y la infrafinanciación. Pero hoy, señor Martínez, persiste el problema de la infrafinanciación, pero en vivienda también el problema son ustedes.

Poco les importa cuando ha pasado de ser la primera medida del Acord del Botànic a relegarse al número 14 en el Acuerdo del Botànic II. Pero eso sí, de una dirección general hemos pasado a una *conselleria*, y una *conselleria*, no porque lo prioritario sean las políticas sociales y reducir las listas de espera, No. Única y exclusivamente para saciar el ansia de poder de Podemos. Sí, sí. (*Aplaudiments*) Hasta que ustedes no han conseguido esa *conselleria* no han parado. Y eso sí, un palacete, señor Martínez, en el centro de Valencia.

Mire, podría haberse quedado en la planta décima del edificio administrativo como el secretario autonómico bajo las órdenes del *conseller* Arcadi, pero no lo ha hecho, señor Martínez. Porque el gobierno del Botànic desde del primer minuto lo único que les ha importado es tener un cargo, tener poder. Y no pasa nada si engrosamos la administración: subirán impuestos o, si no, después dirán que la culpa, el gobierno central.

Mire, la Comunidad Valenciana no tiene un problema sólo de infrafinanciación. Cuando ustedes gobiernan, tenemos un problema de gasto y de gestión. Mire, ¿cómo hemos cambiado, señor Martínez? Pero, ¿dónde quedaron aquellos días en el que teníamos un Podemos pidiendo austeridad al Botànic y eliminación de privilegios?

Le pongo un ejemplo: mire, que gastaría el coche oficial y que lo haría escondidas nos imaginábamos que esto iba a pasar, señor Martínez. Porque ustedes son los que dicen una cosa cuando están en la oposición, pero hacen todo lo contrario cuando están en el gobierno. (*Aplaudiments*)

Por cierto, para empezar a reducir las emisiones cero no gasté ese coche que lleva. Casta, señor Martínez; que ya es casta. (*Aplaudiments*)

Mire, hay un artículo de un periodista valenciano, Salvador Enguix, que los que retrata, -es de lectura recomendada para todos los parlamentarios-: «La rápida *moquetización* de Podemos». Les recomiendo su lectura de verdad si no lo ha hecho.

Pero lo preocupante de todo, y lamento que no esté el señor Puig, es que en un área clave como vivienda le proponga usted justamente..., se la delegue a usted. Usted que proponía

expropiar la propiedad privada para solventar el problema. Me parece cuanto menos irresponsable.

Mire, usted ha empezado con un alegato que nos dejaba aquí a todos prendados. Mire, ¿sabe lo que han dicho los valencianos? Los valencianos no querían que usted gobernara en la Comunidad Valenciana. Han perdido cinco diputados, y eso que iban con Unidas Podemos.

Pero bueno, no pasa nada, si son los últimos de la cola de los grupos parlamentarios. Hasta Vox tiene más parlamentarios que usted. Pero el señor Puig los premia y les da la *conselleria*.

Bueno, no es de extrañar el comportamiento del señor Puig, últimamente cediendo siempre el interés general por el electoralismo particular.

Pero bueno, centrémonos. Después de escucharle, señor Martínez, no tengo dudas que con usted vamos a tener titulares muy vistosos, ocurrencias seguro, mucho *marketing*, muchos anuncios cargados de ideología y sectarismo, pero carentes de efectividad. Y habremos perdido de nuevo cuatro años.

Mire, lo primero es creerse que el derecho a la vivienda no es patrimonio de la izquierda. Es un derecho constitucional de todos los españoles, vivan donde vivan, voten a quien voten y piensen lo que piensen. (*Aplaudiments*) Y ahí vamos a estar trabajando.

Si usted quiere que trabajemos en la Comunidad Valenciana por hacer efectivo el artículo 47, nos ponemos ya a la obra en hacer un texto refundido a la Ley de la función social. Aquí nos tiene para trabajar. Con vocación de futuro, le tendemos la mano. Pero, eso sí, un texto centrado, que gobierne quien gobierne en el futuro dejemos una estabilidad normativa.

Pero mire, para garantizar el derecho de la vivienda es sencillo. Está todo inventado, señor Martínez. Hay que tener viviendas disponibles y coincidimos en que tenemos un parque de viviendas insuficiente. ¿Cómo se aumenta? Pues construyendo vivienda, comprando vivienda, utilizando fórmulas jurídicas tan antiguas como, por ejemplo, el derecho de superficie y, después, mantener y rehabilitar. ¿Sabe la herencia que nos han dejado ustedes? Catorce mil personas en lista de espera de emergencia habitacional? (*Aplaudiments*) Si ustedes ejecutaran el presupuesto esto no pasaría.

Presupuestaron cuarenta millones de inversión en construcción, tendríamos cuatrocientas viviendas. ¿Dónde están? En el papel, en un titular periodístico, pero en la vía pública no. Y ¿sabe por qué? Porque gran parte del presupuesto de años anteriores destinado a compra de vivienda no lo han gastado. Esto es vergonzoso. Aquí ya no hay infrafinanciación, señor Martínez, aquí lo que hay se llama falta de gestión. Reproable que existiendo partida no se haya ejecutado.

Pero continuemos con la gestión, la del EVHA, 2.177 viviendas del parque público vacías porque no se pueden sacar al mercado porque están inhabitables. No lo dice Ciudadanos, ¿eh?, lo dice la Sindicatura de Cuentas, como también les dice que la gestión de esa empresa pública parece lejos de estar óptima. En cuatro años no han desarrollado ni un PAI donde podríamos haber tenido suelo público. Han sido incapaces en estos últimos cuatro años de ninguna promoción pública en el propio suelo de la Generalitat y, para colmo, 1.164 viviendas públicas ocupadas ilegalmente.

Y ¿quiere que le diga un dato más? Las cuentas de esa entidad que firmó su directora no han sido aprobadas ni por la intervención general ni tampoco por el propio auditor; pero eso sí, ustedes a esa directora la han premiado como secretaria autonómica. ¿Qué piensa hacer, señor Martínez, de todo esto, porque no nos lo ha dicho?

Mire, *conseller*, yo hay un tema que quiero no pasar por alto y decirselo. Hay muchos propietarios valencianos que con sus ahorros invirtieron en una casa y, bueno, pues la alquilaron para pagar la hipoteca, para poder pagar los estudios, para completar una exigua pensión, y a esas personas que la pusieron en alquiler no les han pagado, han tenido que estar más de quince meses pasa obtener una resolución judicial porque también hay que invertir en justicia, pero es que después se han encontrado el inmueble destrozado, otra demanda, más gastos.

Mire, esas personas –creo que también hay que hablar de ellos– tienen miedo y no volverán a alquilar porque la oferta se reduce y, en consecuencia, los precios de vivienda por eso suben. Mire, yo a esos propietarios no quiero que les vea especuladores, hay que darles soluciones. Yo no pensé que usted era un especulador cuando leí en un recorte de prensa que usted quiso invertir en un complejo inmobiliario en Bogotá para obtener un rendimiento del 16 %. (*Aplaudiments*) Pues, mire, yo no lo quiero ver a usted como especulador. Sí que le diré una cosa, que visto lo visto, el fracaso en la inversión que tuvo, miedo me da dejar todo el patrimonio de los valencianos en su mano.

Mire, no quiero dejar, porque ya apremia el tiempo y me reñirán, su apellido a la *conselleria*, arquitectura bioclimática. Lucha del cambio climático, estamos con usted; pero, mire, esto se quedará solo ¿en cambio de ventanas?, ¿en cambio de puertas?, ¿en calderas?

Mire, señor Martínez, si ustedes donde han gobernado, como en el Ayuntamiento de Valencia, tardamos quince meses en obtener una licencia de obras, mire, y que no sea un edificio protegido porque, entonces, ¿qué ocurre?, que aún tardamos, podemos llegar a tardar tres años. Así que, menos personas a dedo y más personal en patrimonio.

Mire, si ustedes en cuatro años, en el Ayuntamiento de Valencia, no han sido ni capaces de solventar el problema de la licencia, es decir, pues lo han agravado mucho más. Recuerde, *conseller*, que sin licencia de obras no vamos a poder hacer obras y mucho menos bioclimáticas. (*Aplaudiments*)

Usted nos da un titular, «en cuatro años territorio libre de desahucios.» Mire, último dato, el último trimestre, 24 desahucios al día en la Comunidad Valenciana, continuamos a la cabeza. ¿Cómo lo va a hacer? 24, no 6. Hable en general de todos los valencianos, ¿vale? ¿Cuánto nos va a costar?

Su primera medida en mente: limitar el precio del alquiler. ¡Ya estamos! Su antecesora con el índice de referencia, usted ahora habla, «haré un índice apetecible de referencia», y por supuesto un observatorio, como siempre. Estas herramientas, ha dicho el Tribunal Constitucional que no sirven.

Mire, señor Martínez, estamos ya cansados que en política de vivienda ustedes hagan políticas populistas. No le derive a los ciudadanos propietarios de viviendas las obligaciones que usted como administración tiene, que es tener un parque

público de viviendas para atender el carácter social de la vivienda. Limitar el mercado va a tener el efecto completamente contrario; véase bien los ejemplos de París, Berlín, o San Francisco. ¿Qué ocurrió? Que los propietarios han dejado de alquilar. No apliquemos ya políticas obsoletas.

Y un dato por último, 13.093, recuérdelo, son los parados, los desempleados de la Comunidad Valenciana de este mes, personas que van a tener muy difícil no solo comprar una vivienda sino también alquilarla. Su objetivo debería de ser Comunidad Valenciana, territorio libre de desempleo. Eso sí que sería rescatar personas.

Créanse de una vez por todas que hay que generar empleo, que hay que hacer una Comunidad Valenciana competitiva y, desde luego, lo que tenemos claro es que no queremos a políticos que alejen la inversión de la Comunidad Valenciana. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

En nom del Grup Parlamentari Popular tindrà la paraula l'il·lustre diputat Alfredo Castelló.

El senyor Castelló Sáez:

Muchas gracias, presidente.

Enhorabuena por su nombramiento, señor Martínez.

Mire, cuando he oído sus palabras iniciando el discurso diciendo que ha tenido un legado de una buena gestión, que «hem recuperat la dignitat» y que «afrontem els problemes de la ciutadania», he dicho: este señor ha sido abducido por unos extraterrestres y hoy lo han soltado aquí. Le pondré los pies en el suelo, señor Martínez.

Los desahucios, durante el primer mandato del Botànic, durante cuatro años, han ascendido a 44.719. Son más de 110.000 personas, son la quinta ciudad de la Comunidad Valenciana en número de personas. Y eso se debe ¿sabe a qué? A sus políticas progres, a su desastre y a su falta de gestión. ¿Eso considera usted que es afrontar los problemas de la ciudadanía? Nosotros pensamos que radicalmente no.

Le daré más datos porque, claro, ustedes que hacen políticas progres, se supone que el parque público de vivienda lo tendrían que haber cuidado. Mire, ¿sabe cuántas viviendas ocupadas había en 2015, ocupadas ilegalmente? 450. Hoy, ¿cuántas tiene usted? 1.164. Políticas progres, *conseller*. Había, en el 2015, 698 viviendas vacías del parque público; hoy hay 887, políticas progres, *conseller*, 903 viviendas ocupadas más que con el Partido Popular y un incremento del 79 % de vivienda protegida pública vacía. Esas son sus políticas progres, vicepresidente.

Desde luego, usted podrá estar orgulloso pero estoy convencido que a esas 110.000 personas desahuciadas en la Comunidad Valenciana esas palabras le darán vergüenza, y

que las diga alguien de Podemos les puede hacer saltar chispas en la cabeza después de lo que han dicho cuando se movían en los círculos y no en los sillones y en la moqueta. *(Aplaudiments)*

Toda la revolución que dijo su antecesora en la vivienda ha sido una auténtica involución, y ante la falta de ideas que usted nos plantea estamos convencidos que vamos a seguir en lo mismo.

Mire, hoy, aquí pone en el orden del día: «comparecencia del conseller para informar sobre las líneas de su conselleria para esta legislatura.» Se ha equivocado de agenda. Hoy no está aquí en el club de encuentro para decirnos cuáles son los problemas que atenazan al cambio climático y a la vivienda, no; hoy está aquí para decirnos qué va a hacer para atajar los problemas de la vivienda. Nos da igual que nos hable de los derechos de la naturaleza, de la sanidad, de los medicamentos, la descarbonización, de los gases de efecto invernadero, de las energías renovables y de la transformación verde, ¿y las soluciones de la vivienda?, *conseller*. Esa es su competencia. *(Aplaudiments)*

No sé si habrá hablado con la señora Mollà porque veo que se ha ido, no ha estado en la primera intervención, supongo que para no oírlo. Mollà: «Las competencias de emergencia climática y transición ecológica las tengo yo. No hay ninguna ambigüedad.» No es no, señor *conseller*. ¿Qué parte del «no» no ha entendido? *(Aplaudiments)*

Claro, otra cosa es que usted –como le han sugerido antes– se conforma con ser un director general con rango de vicepresidente; eso sí, con la capacidad de enchufar a doce altos cargos y asesores. No está mal. Mientras tanto, ¿el ROF para cuándo de la *conselleria*, *conseller*? ¿Cuándo vamos a saber a qué se dedica usted? Porque sí que vemos direcciones generales de transición ecológica en la *conselleria* de la señora Mollà, sí que vemos direcciones generales de energía en la *conselleria* de economía, pero usted ¿no tiene ninguna! ¿De dónde se inventa todo ese rollo de la transición ecológica? A usted le vendieron que iba a ser un vicepresidente verde, pero se ha vuelto transparente y ha desaparecido. Hágase a la idea, hágase a la idea. *(Aplaudiments)*

Dese cuenta de la barbaridad que es desgajar las políticas de vivienda, de territorio, urbanismo, transporte u obras públicas. ¡Es un disparate! Todo porque usted fuera vicepresidente, pero es un ¡disparate! ¿Sabe que no hay ninguna conserjería en ninguna comunidad autónoma de España que la tenga desgajada? Pero ustedes sí porque usted tenía que ser vicepresidente.

Ayer, en la radio, decía una compañera suya que el PSOE ofendió a Podemos cuando propuso a Irene Montero una vicepresidencia florero, y yo me acordé de usted. A usted parece que no le importa, como puede colocar gente, para ustedes no hay recortes, para ustedes no hay falta de financiación, si fuera para los demás, seguramente sí. Y, por cierto, ¿de dónde cobra usted? Porque, oiga, su *conselleria* no está creada, no se ha hecho ninguna publicación, ninguna modificación de créditos. ¿De dónde cobra usted? Insistimos. Para algunas cosas sí que hay dinero; para otras, ¡ninguno! *(Aplaudiments)* Para pagar centros de mayores, para pagar centros de menores no hay dinero. Ustedes, sin ningún tipo de decreto. Sigamos.

Ha hablado usted del artículo 47 del derecho a la vivienda en la Constitución, y ha hablado de ese derecho subjetivo

que consagra su ley de la función social de la vivienda. Bien. ¿Dónde está el derecho subjetivo de esas 14.000 personas que tiene usted en lista de espera? ¿Cuándo va a ser efectivo? Porque un derecho subjetivo lo pueden reclamar a la administración. ¿Cuándo va a hacerlo efectivo usted? ¿Cuándo les va a dar una vivienda? ¿Cómo? ¿Nos lo puede decir? Claro, es que usted nos ha venido aquí a contar unas milongas espectaculares pero no nos ha dicho cómo. «Voy a erradicar los desahucios de la Comunidad Valenciana»; dígame qué desayuna usted por las mañanas, por favor, dígame qué desayuna. Pero ¡qué barbaridad es esa de que va a erradicar los desahucios de la Comunidad Valenciana! Pero usted eso, o sea, ¿de verdad se lo cree?, ¿de verdad se lo cree? Yo, sinceramente, le pido que me diga qué desayuna usted por las mañanas.

Va a erradicar los desahucios, va a garantizar el acceso mayor al parque público de vivienda y va a hacer regeneraciones urbanas. ¡No!, díganos cómo, la cuestión es cómo, cuándo, con qué plan, con qué medidas. Porque, claro, usted se lía aquí a decir, «hem de promoure, hem de vertebrar, hem de proposar, hem de traçar una estratègia, hem d'oferir»; pero, ¡¿qué va a hacer?! Díganos ¡una medida!, ¡una medida concreta! (*Aplaudiments*)

El otro día se inventa usted que iba a hacer, iba a gestionar, con propietarios en zonas rurales rehabilitaciones, a cambio de alquileres. Mire, este mapa (*soroll de papers*) es suyo, lo tienen en la *conselleria*, es el de espacios urbanos sensibles, mire en las zonas rurales qué espacios urbanos sensibles hay, ninguno. Este mapa lo tiene usted en la *conselleria*, es el de vulnerabilidad residencial, mire las zonas rurales qué vulnerabilidad residencial, lo tiene la *conselleria*, mírelo, lo tiene en su página web, mire qué vulnerabilidad hay, ¡ninguna! en las zonas rurales. ¿Usted no se da cuenta que en las zonas rurales lo que falta es gente y no faltan viviendas? (*Aplaudiments*) Uno lo ha dicho, por algo será, ¿no?, que uno le ha dicho «por algo tiene que ser».

Respecto a lo que le comentaba antes de desgajar la vivienda, desde luego, lo he dicho y me ha parecido una barbaridad; pero, como usted bien sabe, la vivienda, la obra pública, la vertebración del territorio son una sola cosa, las políticas sobre ellas no pueden diseñarse ni acometerse de forma separada. Fabiola Meco, 23 de septiembre de 2015. ¿Qué le parece? Nuestro Podemos ha cambiado, ¿eh?

Mire, yo creo que hay que asumir una visión integral al territorio porque el territorio se ordena o desordena muchas veces por decisiones sectoriales, de infraestructuras, de obras públicas, de transporte y de vivienda. Antonio Montiel, 13 de septiembre de 2018.

¿Qué han hecho ustedes? ¿Qué han hecho ustedes? Por ser vicepresidente florero ¿está dispuesto a no realizar políticas públicas de vivienda que vayan engranadas con el territorio y con el urbanismo? ¿Le parece que eso tiene sentido común? A nosotros sinceramente no nos lo parece.

También dijo usted el otro día que iba a hacer incentivos fiscales. Parece que le han cortado. Sobre el 5% autonómico iba a dar un máximo de 3.000 euros, y yo dije: ¡hombre!, por fin una propuesta de no subir impuestos de los progres.

Así que le digo, contésteme, ¿van a presentar propuestas concretas en la ley de acompañamiento? ¿Alguien de verdad puede creer que con un puñado de desgravaciones fiscales,

a las que solo se podrán acoger pequeños propietarios en la cuota autonómica y del IRPF, va a evitar de verdad la escalada de precios del alquiler? Montiel, septiembre del año pasado.

¡No se aclaran! ¡No se aclaran! Es que usted dice un día a la PAH que aquí el tema no se trata tanto de..., se trata de dar soluciones..., a ver, se lo voy a decir literal: «No se trata tanto de ampliar el parque público de vivienda como de tener pisos a los que poder derivar rápidamente.» Y yo pensé, ¿cómo lo hará?, ¿se los llevará a sus nueve casas?

Pero no, no pasa nada, (*aplaudiments*) porque al día siguiente usted cambió y dijo: «Bueno...», al día siguiente, ¿eh?, no es una frase hecha, el 28 dijo una cosa y el 29 dijo otra. Dijo: «No se trata tanto de ampliar el parque público de la vivienda, sino que vamos a incrementar el 30 % el parque público.» Hemos pasado de los *ximoanuncios* a los *viceanuncios*, señorías. 4.500 viviendas en cuatro años. Ahí lo tienen. ¿Qué desayuna este señor? Es tremendo, es tremendo.

Pero, bueno, no pasa nada. Dirán: ¡uy!, demasiado ambicioso. No, no, es que ustedes no habrán leído el libro blanco de la vivienda, que se ha convertido en el libro en blanco de la vivienda. Allí habla de 6.129 viviendas hasta el año 2020, dentro de un año y dos meses, y les quedará media legislatura. Brutal, brutal.

Mire, ¿sabe qué pasa?...

El senyor president:

Senyoria.

El senyor Castelló Sáez:

...-acabo, presidente- la palabra *ahucio* viene de confianza, *ahuciar*, viene de confianza y ustedes lo que han hecho es estafar a todos los valencianos, perder su confianza y perder su credibilidad a base de engaño tras engaño.

Gracias, presidente. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Alfredo Castelló.

Fixarà posició sobre la compareixença del Consell, en nom del Grup Parlamentari Unides Podem, la síndica, il·lustre diputada Naiara Davó.

Escoltarem la intervenció de la il·lustre diputada.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Davó Bernabeu:

Moltes gràcies, senyor president.

Bona vesprada a totes i tots.

Fa quatre anys la Comunitat Valenciana va eixir del túnel. Fa tot just ara quatre anys que el País Valencià es va posar en marxa, agafant l'embranchida definitiva per a no quedar-nos a la cua d'Espanya.

I hui -i ho acabem de comprovar escoltant l'oposició- alguns volen tornar enrere. Alguns encara pensen en les coordenades del model fallit valencià, el model de la ruïna popular, on només érem notícia pels casos de corrupció, on només érem notícia perquè les institucions públiques de totes les valencianes estaven al servei de la particular festa dels dirigents populars.

Per sort, aquests temps han canviat, ja han passat i hui ens podem felicitar de parlar únicament del rumb social, econòmic i polític de la nostra terra. *(Aplaudiments)*

Ho ha definit molt bé el nostre vicepresident segon i conseller de vivenda; ara per ara, estem molt millor que fa quatre anys. El primer govern del Botànic va aconseguir, gràcies també a l'impuls de Podem des de les Corts, netejar les institucions i reparar tot allò que havia destruït el Partit Popular. No ha estat fàcil i en només quatre anys no es poden revertir vint anys de balafaments i desgovern al servei dels corruptes d'aquesta terra. Però hem avançat.

Malauradament, conseller, no hem trobat la col·laboració d'altres partits, aquells, com Ciudadanos, que tant critica-ven i malparlaven de la corrupció popular i que ara sostenen i comparteixen govern amb ells i l'extrema dreta, sent comparsa del *trifachito* a la Comunitat de Madrid, comunitat en què vostés governen i no aporten a vivenda ni la mitat del que ací aporta el govern del Botànic. *(Remors)* 21 milions a la Comunitat de Madrid enfront dels 49 del nostre Botànic. *(Aplaudiments)* Comunitat, la de Madrid, on han nomenat una viceconsellera de vivenda implicada en la venda d'habitatge social al fons voltor Blackstone. Quina sort tindre ací i ara un conseller de vivenda que entenga aquesta com un dret fonamental i no com una mercaderia! *(Veus i aplaudiments)*

El senyor president:

Senyories, per favor.

La senyora Davó Bernabeu:

Governar no és una tasca senzilla, bé ho saben els companys del PSPV i de Compromís. El primer Botànic va aconseguir nombroses fites i èxits, necessaris per al conjunt de la ciutadania valenciana. No era massa complicat fer-ho millor que aquells que només entenen la política com una forma sofisticada d'enriquir-se a costa del conjunt d'esforços i treballs de la ciutadania. Quatre anys després, es parla del País Valencià i es parla d'avantguarda, de les polítiques progressistes d'aquest govern. Ara hem recuperat un orgull massa temps soterrat.

Tot i això, durant l'etapa del primer Botànic han quedat coses importants i necessàries pendents. El primer Botànic va

suposar la restitució i la reparació del conjunt d'institucions valencianes, però ha estat un Botànic per completar. L'hospital de Dénia segueix en mans privades, encara no tenim el tren de la costa que connecte la nostra terra i la bombolla del lloguer no ha parat de créixer, arribant a una situació insostenible, i no hem estat capaços de guanyar un nou finançament.

I ací he de fer un incís i dirigir-me a vostés, companys del Partit Socialista. Ningú, ningú pot tornar a fer-nos rendir València. El més ferm dels nostres compromisos ha d'estar a la nostra terra. *(Aplaudiments)* No podem seguir permetent que hi haja obstacles al progrés del País Valencià i necessitem acordar ja que ens tornen el que ens deuen. Ens cal un finançament just, que ens possibilita seguir avançant amb aquesta societat i amb les seves polítiques de progrés. No podem tindre una situació d'estancament i estic segura que, amb la determinació, unitat i fermesa que exigix la responsabilitat de governar conjuntament aquesta terra, podrem guanyar el finançament que ens mereixem.

Per fer front a aquests reptes, Unides Podem ara governa i governem per a aprofundir la reconstrucció de la comunitat i completar el canvi que es va iniciar l'any 2015. Ho ha exposat de manera clara el nostre vicepresident segon. Tenim dos problemes fonamentals: un amb l'habitatge i una altre amb el canvi climàtic i el model energètic. Dues emergències: la climàtica i l'habitacional.

Els preus del lloguer s'han disparat, impossibilitant que les joves puguen tindre una vida plena, segura i en llibertat, condemnant-les a destinar una part massa elevada del seu sou al pagament dels lloguers. Per altra banda, els desnonaments segueixen sense desaparèixer, augmentant així el càstig contra aquells més vulnerables.

La nostra tasca i el nostre horitzó és bastir una societat justa, una nova comunitat on tothom tinga les mateixes oportunitats, un nou país on els drets més bàsics estiguen coberts i, sobretot, una nova terra motor del canvi al conjunt d'Espanya.

Ningú pot aturar el País Valencià del segle XXI que ja està en marxa, ni les elits ni aquells que volen tornar a posar les institucions al servei d'aquestes. Espanya és molt més que Madrid i ací hi ha una terra digna, disposada a guanyar el seu futur i també el futur del conjunt d'Espanya, marcant el rumb i el model de govern a seguir.

En aquesta línia general, el conseller ha estat capaç de definir unes tasques immediates, pal·liatives, sí, que comencen a revertir la situació de l'habitatge en la nostra terra. Hem sigut capaços de definir un problema en comú i crec que tots els qui estem ací som conscients de les necessitats urgents que té la situació de l'habitatge a València, no sols a la capital, també a les ciutats del sud i del nord.

Ara tenim tres tasques pendents que ha definit el senyor conseller i en què tots els grups parlamentaris hem de sumar per poder tirar-les endavant. No són temps de tornar enrere ni són temps on la ciutadania pugua permetre's baralles polítiques. Són temps de col·laboració i treball en comú. Són temps per millorar la vida de la gent.

Per aquesta raó, una de les primeres exigències és seguir dotant i augmentant el pressupost d'habitatge per poder fer front amb

garantia als reptes que tenim per davant. Ací estic segura que podem tenir, des de ja, un compromís ferm, entre tots, per posar l'habitatge com a repte cabdal dels propers quatre anys.

Hem hagut de superar molts obstacles, alguns heretats de les passades administracions fallides populars –anunciàvem fa uns dies: el circuit de la Fórmula 1 es menja la partida per a la compra de la vivenda pública–; altres derivats d'una cultura especulativa global que també mercadeja amb la vivenda.

Però nosaltres no ens rendirem, veritat, senyor conseller? Per sobre de tot, anirem superant cadascun dels obstacles que ens volen ficar els qui protegeixen els privilegis i els poderosos. Perquè tenim una ciutadania al darrere que ja no té por i que té la determinació i fermesa per seguir avançant en la millora de la vida de les majories socials, amb un objectiu clar de cara a 2023: punxar la bombolla del lloguer; posar els ciments d'un nou model d'habitatge que complisca amb l'article 47 de la Constitució i permeta a tothom desenvolupar, amb llibertat i seguretat, la seua vida; un nou model d'habitatge modern que també siga peça clau de la sostenibilitat energètica i exemple del nou model verd que estem ficant en marxa des del Botànic.

Potser, alguns membres d'aquesta cambra continuen entenent l'habitatge com a una eina especulativa per enriquir els promotors privats i els bancs. Però estem passant pàgina, afortunadament, d'aquesta forma obsoleta d'entendre la societat. Ja hem vist les conseqüències d'utilitzar la construcció d'habitatges per a turistes i no per a residents en el vell model de *pelotazo*, amb Marina d'Or com a símbol de decadència d'una València que s'havia desentés de les necessitats de la seua ciutadania.

Hui, les tres comarques més pobres són les tres comarques més turístiques (*remors*): Marina Alta, Marina Baixa i la Vega Baja. Encapçalen les taxes de pobresa. Un de cada tres habitants d'aquestes comarques és pobre.

Mai més podem tornar a aquest passat i a aquest model fallit, on només s'enriquixen uns pocs a costa del treball de les majories. Mai més podem tornar a un model que afavorisca la desmesurada construcció, a través de la requalificació del sòl impulsat pel *lobby* immobiliari.

Mirar cap al segle XXI i tenir la valentia de treballar per millorar la nostra terra i la vida de la gent ens exigix seguir treballant en nous models d'habitatge sostenibles, a preus justos i com a dret bàsic de ciutadania, amb polítiques noves per a canvis reals, polítiques inèdites i de calat, on la vivenda no s'entenga com a mercaderia, sinó com a dret.

És l'hora de completar el canvi i Podem estarà al cor del Botànic per seguir impulsant el futur de la nostra terra i perquè no es torne a parilitzar i menysprear allò que és més urgent per a la ciutadania valenciana. Perquè, sense garantir el dret de la vivenda, no es poden garantir la resta dels drets fonamentals. Perquè la vivenda és el pilar fonamental per a tindre una vida digna. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Moltes gràcies, senyora Davó.

Fixarà posició, a la intervenció del conseller, la il·lustre diputada Belén Bachero, en nom del Grup Parlamentari Compromís. Estem fixant posició a la compareixença del vicepresident segon.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Bachero Traver:

Gràcies, president.

Bon dia, senyories. (*Veus*)

Senyor vicepresident, moltes gràcies per la seua compareixença davant aquesta cambra per a explicar les principals línies d'actuació que abordarà la seua conselleria.

Des del Grup Parlamentari Compromís tenim un clar objectiu: frenar l'emergència habitacional en el nostre territori i consolidar el dret subjectiu a l'habitatge, reconegut en la nostra Llei de la funció social de l'habitatge. Perquè l'habitatge no és un luxe ni una inversió, és un dret, un dret preferent, un dret constitucional i no pararem fins aconseguir una terra lliure de desnonaments.

Amb el primer Botànic, la Generalitat va posar al centre de l'acció del govern les persones i, amb la consellera Salvador al capdavant, la conselleria d'habitatge va continuar centrant l'acció de govern en les polítiques públiques d'habitatge. No ho va tindre gens fàcil, ho va tindre ben bé complicat. L'herència de la Bonig, amb milers d'ajudes de lloguer sense pagar als calaixos, 340 milions d'euros sense pagar; el parc públic de vivenda desmantellat; el pressupost per a vivenda clarament insuficient. Amb aquest panorama, estava clar que en quatre anys no es podia fer tot. Però sí que vam poder revertir la situació i iniciar el camí cap al reconeixement del dret subjectiu a l'habitatge. Es va doblar el pressupost destinat a vivenda, es va treballar de valent per articular una ferramenta útil com és la Llei de la funció social de l'habitatge que, per cert, el Partit Popular va tractar de boicotejar, frenar, parilitzar i, finalment, el Tribunal Constitucional va resoldre el 2018 i ja la tenim ahí per a poder desenvolupar esta legislatura.

S'ha fet molta feina en matèria de vivenda. Des d'activar el parc públic inexistent, augmentar progressivament i considerablement les ajudes de lloguer i el seu pagament. També les que no va voler pagar la senyora Bonig.

Iniciar el *Plan Renhata* per a rehabilitar edificis en lloc de construir nous edificis i ocupar més sol, que pareix que siga sempre la seua obsessió. Vam optar per rehabilitar. Es va crear l'Observatori de l'Hàbitat i l'índex del preu de lloguer per a frenar els preus abusius de les zones més tensionades.

Veníem de la inoperativitat absoluta que junt amb tots els episodis de corrupció van deixar el pitjor escenari amb el qual començar. L'espoli públic que van patir els valencians i les valencianes va fer que el Botànic no partira de zero, partira de menys 10. Calia, en primer lloc, tornar la dignitat a les institucions.

Bé, amb la Llei de la funció social de l'habitatge s'han fixat les bases per a poder treballar. Però ara, en aquests pròxims

quatre anys, hem de posar-la en funcionament perquè la situació encara és d'emergència.

Senyories, una societat moderna ha de garantir, amb més èmfasi, i concretar, de manera molt més ambiciosa, l'efectiu paper protector de les administracions per aconseguir que tots puguem disposar d'un sostre en condicions que permet desenvolupar una vida digna. Per això no podem seguir mirant cap a un altre lloc mentre hi ha persones que cada dia perden les seues cases, són expulsades de les seues vivendes.

Els polítics estem obligats a frenar aquestes situacions i a garantir una vivenda a totes les persones, siguen d'on siguen i vinguen d'on vinguen, perquè així ho diu la Constitució. N'hi ha partits polítics que defensen molt la Constitució espanyola però no el que diu en ella, i no defensen el dret constitucional a la vivenda. *(Aplaudiments)*

Tots sabem la situació d'infrafinançament que patim per part del govern de l'estat durant dècades i, òbviament, aquest dèficit inversor també té conseqüències sobre el parc públic d'habitatge de la nostra autonomia. Però hem demostrat que, malgrat el problema inversor que patim, nosaltres continuem governant per a les persones i lluitant contra les retallades socials, i en aquesta lluita mai defallirem.

La nostra llei regula l'habitatge com un servei general i aproxima el dret de l'habitatge als pilars bàsics de l'estat de benestar junt amb els serveis socials, la sanitat, l'educació i les pensions. Es garanteix el dret a una vivenda digna, adequada i assequible, reconegut en la declaració de drets humans, en altres textos internacionals, en la Constitució Espanyola i en els nostre Estatut d'autonomia.

Després de molts anys hem aconseguit consolidar el dret a la vivenda, ací al nostre territori, com un dret de tota la societat. Si bé amb el matís que els poders públics tenen el mandat d'adoptar mesures necessàries a fi de possibilitar el seu exercici real, la qual cosa implica que hem de continuar vetllant per la protecció de les persones més vulnerables amb els mitjans que disposem des de totes les institucions públiques i, per tant, també des de Madrid.

Ens haguera agradat molt amb un govern progressista que defense el dret de les persones a tindre eixa vivenda digna abans que defensar als bancs i als fons *buitre*, els seus privilegis de seguir acumulant vivendes buides.

Bé, i ací, amb la qüestió dels desnonaments, els entra ara el drama social però, sobretot, es produïx per la bombolla del lloguer. S'han incrementat estos desnonaments en comparació amb els produïts per les execucions hipotecàries i, senyories, cada huit minuts hi ha un desnonament. Siga per la causa que siga esta situació no pot continuar. No podem continuar sent la tercera autonomia amb més desnonaments.

Els desnonaments per no poder pagar una hipoteca són un drama, una tragèdia, que ens hauria d'averkonyir. Sabem que la batalla legislativa dels desnonaments és estatal. Per això continuem instant l'estat a un canvi normatiu per a què aparega una nova llei de segona oportunitat que regule mesures de reestructuració del deute menys estrictes i garantistes per a la ciutadania, amb mesures socials, amb alternatives habitacionals.

Hem d'adoptar mesures per a lluitar contra l'emergència habitacional i fer front a les situacions, augmentar el parc públic de habitatge, obligar les entitats bancàries a mobilitzar el seu parc i establir mesures coercitives per a que cedisquen habitatges desocupats per a lloguers socials.

Hem de lluitar contra la bombolla de lloguer. Cal generar el consens social necessari per, a nivell estatal, impulsar un pacte d'estat; per a la regulació dels preus de lloguer, principal problema amb què també es troben els joves del nostre país quan volen emancipar-se i no poden accedir als preus excessius de lloguer.

Bé, parlava vosté de Berlín. En Berlín s'ha inspirat el polític ecologista Florian Schmidt en la idea de la PAH, la plataforma d'afectats per les hipoteques, i aplica el dret preferent, un instrument a disposició de les autoritats en aquelles zones de la ciutat amb els mercats immobiliaris més tensionats. De manera que, gràcies a este dret, quan un edifici està a la venda el districte té prioritat per a comprar-lo o facilitar l'adquisició a altres actors econòmics que no siguen els inversors tradicionals. S'ha convertit en el laboratori europeu. Pot ser ara, en aquesta legislatura, l'Observatori de l'Habitat siga un altre laboratori europeu on busquem la forma de poder rebentar eixa bombolla del lloguer.

Bé, si la passada legislatura va ser la de l'emergència social, esta, sense cap dubte, serà la de l'emergència climàtica. I en este nou repte vosté tindrà una gran part de responsabilitat front a la conselleria d'arquitectura bioclimàtica i front a la coordinació de les polítiques verdes.

L'increment de les temperatures, episodis de calor més llargs, la sequera, són ja una realitat en la nostra terra conseqüència del canvi climàtic; afecten directament la salut de les persones, sobretot les més vulnerables: els nostres xiquets i els nostres majors. Cal crear consciència del que és el canvi climàtic i dels seus efectes sobre les persones, de la nostra responsabilitat com emissors de CO₂, ha de ser un dels nostres objectius.

Cal actuar ja, fer canvis en els nostres hàbits, en les nostres vides, en el nostre consum. Cal responsabilitzar-nos perquè tota acció compta. També hem de començar a canviar les nostres formes de construir. Construir com es feia abans, amb coherència, amb materials ecològics, la majoria d'ells són materials tradicionals, tècniques constructives utilitzades pels nostres avantpassats.

És una qüestió de disseny. Cal dissenyar tenint en compte les condicions climàtiques: el nostre entorn, els nostres recursos naturals, l'orientació, assolellament i protecció solar, l'aïllament tèrmic, les ventilacions creuades; tot amb l'objectiu de reduir els impactes ambientals a mínims, aconseguir el confort ambiental o hidrotèrmic.

En les ciutats cal la renaturalització dels espais públics al aire lliure...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Bachero Traver:

...en definitiva, senyories –i amb açò finalitzo– com a societat tenim un repte però com a polítics tenim una obligació. Hem de frenar l'emergència climàtica per tal de deixar una terra fèrtil als nostres fills i amb la creació de la conselleria d'arquitectura bioclimàtica estem més a prop d'aconseguir-ho.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Fixarà posició, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre diputada Sabina Escrig, per un temps màxim de 10 minuts.

I si complim els temps, a les tres i mitja haurem finalitzat esta primera part del Ple.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Escrig Monzó:

Moltes gràcies, president.

Vicepresident, consellers, senyories.

Miren, al meu poble, a Vila-real hi ha una dita, que la diem molt, que diu: «Toca la mateixa, Catxan». Toca la mateixa Catxan, és allò que quan unes persones sempre diuen el mateix, el mateix, el mateix, el mateix..., és eixa cançoneta i sempre diem «Ay!, toca la mateixa Catxan». Bé, doncs això. (*Aplaudiments*)

Això, és el que han fet el club de los *Jinetes del Apocalipsis*. Això és el que han fet, no tenen més arguments i ens delecten amb eixa verborrea *cansina* i apocalíptica, apocalíptica. Perquè esta drete apocalíptica hui ens han dit que *las segundas partes nunca fueron buenas*, no?

I resulta que eixos que ho han dit, han fet que el Partit Popular no és que repetisca quatre o cinc vegades, és que ho convertit en alguns llocs en una telenovel·la, això és el que han fet. I parlen de xiringuitos, parlen de xiringuitos els que tenen dos diputats i nou assessors, son aixina en la Diputació d'Alacant? Dos diputats, nou assessors, (*apludiments*) eixos parlen de xiringuitos.

I parlen de destruir la societat els que volen apartar els diferents, eixos parlen de que anem a destruir la societat. I parlen d'impagaments aquells que van deixar de pagar les ajudes d'habitatge, més de 340 milions d'euros, com ha dit la portaveu de Compromís, la diputada Bachero.

Blablabla-blablabla-blablabla. Continue vosté parlant que a mi no me molesta. I parlen de fer caixa els que tenien sobres B! i els que tenien la caixa B, parlen de fer caixa! I parlen de *pufos* els que van deixar arruïnat al País Valencià.

Mire, vicepresident, l'únic que hi ha que abandonar i hem abandonat són eixes polítiques de dretes que han arruïnat

este país. I polítiques pobres? Sap vosté el que són polítiques pobres, vicepresident? Van ser no pagar a les persones i que el *Gürtel* pul·lulara per estos llocs, això són les polítiques pobres.

I fracàs? Jo conec un fracàs. 2011, 55. 2015, 31. 2019, 19. Com feia això de glu, glu, glu, això que s'ha fet moltes voltes ací. Doncs això sí que és un fracàs. I estafar els valencians i valencianes? Clar que sí. Estafar els valencians i valencianes té un nom: Partit Popular i té el *Gürtel* i té el *Brugal* i té la cooperació i té la Fórmula 1, això sí que ha sigut estafar als valencians i valencianes. (*Aplaudiments*) Blablabla-blablabla-blablabla. Glugluglu-glugluglu-glugluglu. (*Veus*)

Vicepresident, nosaltres...

El senyor president:

Senyories, per favor.

La senyora Escrig Monzó:

Nosaltres venim ací a parlar d'habitatge perquè sí que ens ha preocupat sempre i ens preocupa l'habitatge com ens preocupa el medi ambient. Clar que sí, tenim que protegir el medi ambient perquè tenim que deixar un entorn òptim per a les futures generacions.

N'hi ha alguns que veien, com era allò? *Hilllos de plastilina*, era allò? I nosaltres vam vore una gran catàstrofe. Mire, fa quatre anys..., és que està bé açò de fer memòria –n'hi ha alguns que no volen que fem memòria– i aquell que oblida el passat està condemnat a repetir-lo. I nosaltres anem a dir una i altra vegada el que era el Partit Popular per al País Valencià, una ruïna.

Miren, quan la consellera va entrar a la conselleria es va trobar que l'habitatge estava en coma profund, (*veus*) estava en coma profund. Sí, en coma profund. En les legislatures del Partit Popular, a què es van dedicar? A no pagar, a no pagar les ajudes a l'habitatge. I no és que no pagaven les ajudes a l'habitatge és que van amagar milers d'expedients en els caixons. Això es el que es van dedicar a fer.

I el primer que va fer la consellera és reunir-se amb la plataforma d'impagats d'ajudes al lloguer. *Ojo!*, que es va tindre que crear una plataforma perquè el Partit Popular no pagava les ajudes!, i ara es preocupen de l'habitatge? (*Aplaudiments*) Però que m'ho expliquen, que m'ho expliquen. I parlen d'impagaments, vicepresident, parlen d'impagaments? Bé.

Aquesta drete apocalíptica, perquè és una drete apocalíptica, que tant els preocupa ara l'habitatge, en els pitjors anys de la crisi, en els pitjors anys de la crisi, quan la gent ho passava tan malament és quan no pagava a la gent. Bé, *a los amiguitos del alma*, per a eixos sí que n'hi havia diners, però per a la gent i per a les persones, no.

I el Botànic –el Botànic del qual tenim que estar molt orgullosos i que els valencians i valencianes han volgut que el repetim, per això estem ací– va començar a rescatar les persones i és el que continuarà fent este govern, rescatar les persones. Aquelles persones que va deixar abandonades eixa drete apocalíptica.

Mire, un gran exemple: el pressupost de la dreta per a ajudes de lloguer era de dos milions, o quasi tres milions d'euros en una legislatura. En aquesta, més de 50 milions d'euros.

I mire, perquè... És que em queda ja... Passa el temps volant, passa el temps volant. El tema de la Llei de la funció social de l'habitatge i d'una altra llei molt important, de la pobresa energètica, mire quina preocupació tan gran tenia el Partit Popular sobre l'habitatge i el dret a la vivenda, que el primer que va fer va ser dir al govern d'Espanya: «Presenten, presenten recurs d'inconstitucionalitat».

Eixa és la preocupació de la dreta. I miren, exemples del que significa l'habitatge per a la dreta apocalíptica: no pagar les ajudes, comprar sis-cents vivendes al Cabanyal per a enderrocar-les, eixe també és un exemple de la dreta.

Però ara vaig a dir-ne un que és actual, molt actual de la preocupació de la dreta en l'habitatge: «Alicante deja a sus vecinos sin la ayuda de emergencia habitacional de 435 euros al mes por no solicitarlo a la Generalitat». (*Aplaudiments*)

Eixa és la preocupació de la dreta, eixa és la preocupació de la dreta. I eixa excusa, i eixa excusa que «no lo pedimos porque no tenemos personal», «no ho demanem perquè no tenim personal», i els altres ajuntaments que sí que ho estan fent? És perquè no volen i perquè no es preocupa gens la vivenda.

I miren, vicepresident, la dreta on suma, resta. Ja mos hem adonat. Allà on ha sumat, resta en drets. I un exemple clar també va ser Madrid. Allà al 2017 va hi haver una iniciativa legislativa popular per a crear una llei urgent del dret de l'habitatge. Què va votar la dreta? Que no. i eixa dreta irresponsable... (*Veus*)

Ara ho sabrem. Estem parlant d'habitatge, i vostés han parlat del que han volgut, jo també podré parlar del que vullga, «digo yo, vamos» (*remors*).

El senyor president:

Senyories...

La senyora Escrig Monzó:

És que no (*inintel·ligible*) ... Ja està bé, ja està bé.

El senyor president:

No, senyora Escrig, senyora Escrig. Senyora Escrig, un segon... Se... Senyora Escrig, un segon per favor, un segon. Un segon. Senyora Escrig, vosté...

La senyora Escrig Monzó:

Es que voy a hablar de vivienda.

El senyor president:

Senyora Escrig, vosté... Senyora Escrig, volen fer el favor de callar?

La senyora Escrig Monzó:

Perdó. Perdó.

El senyor president:

Volen fer el favor de callar?

Estem en un debat de compareixença del vicepresident, i vosté s'ha de dirigir al vicepresident segon, que per això estem fent la compareixença. Dit això, tots els oradors que han pujat a esta tribuna, per a emmarcar el diàleg, el debat, la compareixença, han utilitzat els recursos que han volgut. Tots. I tots s'han referit al que han volgut (*aplaudiments*).

En tot cas... No només la senyora... Senyories... En tot cas, si volem tindre... Senyories. Tots els oradors han usat els arguments que han volgut en funció de la seua llibertat d'expressió. Tots. I han emmarcat la seua argumentació com els ha vingut en gana. Tots.

I s'han dit coses que des del meu punt de vista són fortes. Però els empara la llibertat d'expressió. D'acord amb este criteri, els recorde a tots els oradors que estan en un debat, en este cas en el vicepresident segon del Consell. I els recomanaria que intentaren evitaren evitar mencions personals a qualsevol altre que no siga el vicepresident segon. D'acord?

La senyora Escrig Monzó:

Clar. Jo crec que no he nomenat...

El senyor president:

I ja està. I també el que demanaria és que a l'oradora que està en l'ús de la paraula no la molesten, no la interrompen. Perquè resulta molt difícil concentrar-se si n'hi ha en l'hemicicle interpel·lacions, paraules o, fins i tot, algun tipus de gest que pot desorientar l'oradora que està en l'ús de la paraula.

Disculpe la interrupció, senyoria.

La senyora Escrig Monzó:

Bé, a mi que m'agrada molt el refranyer espanyol: «Haz lo que yo diga, pero no lo que yo haga».

Vicepresident, com ho va a tindre de complicat, com ho va tindre l'anterior consellera. I mire, un exemple clar és que va haver vosté de pagar set milions i mig d'euros anuals perquè

resulta que l'EVA ha de pagar la Fórmula 1, aquell circuit que havia de costar zero, que es va transformar en 89 milions d'euros, els haurà de pagar vosté?

I sap quant habitatges s'hagueren pogut rehabilitar i comprar en 89 milions d'euros de la Fórmula 1 que era de cost zero? *(Aplaudiments)* Dreta apocalíptica. *(Veus)*

El senyor president:

Senyories, per favor.

La senyora Escrig Monzó:

Mire, me queda molt per dir... Malament, sí, malament, sí que ho porten malament. És allò d'«hem guanyat les eleccions», què n'hem de fer? Els pesa, els pesa.

Miren, en l'última legislatura del PP es va fer una inversió de quatre milions i en la primera legislatura del Botànic, més de vint i sis milions d'euros, adjudicats més de mil dos-cents habitatges, més de mil tres-cents vivendes rehabilitades. Mira que no s'han fet coses. Clar que sí. Perquè, el que he dit jo abans, estava en coma profund.

I miren, per acabar, senyories, per a tindre un projecte de vida és necessari tindre una casa on començar a escriure la nostra història, i no sols hem de tindre el sostre dels estels, sinó el d'una llar que ens done seguretat.

Per això, vicepresident, ens va a tindre al seu costat, perquè ens creiem aquest projecte botànic, d'esquerres, de progrés i de futur, en què volem construir una societat lliure, justa i igualitària per a totes i pera tots. Sí, vicepresident, volem una terra de futur i amb futur.

I per últim, «ladran, luego cabalgamos».

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Contestarà el vicepresident segon del Consell, en els 37 segons que li queden. Efectivament... Perdó, en els 17 minuts, 37 segons. *(Rient)* No li vull llevar els dèsset minuts. Efectivament, el Reglament de les Corts diu que vostés disposen de temps il·limitat, però eixe Reglament s'interpreta d'acord amb la voluntat expressada pels òrgans rectors de la cambra.

I la recomanació ferma que vam fer al Consell és la d'usar cada conseller o vicepresident 55 minuts. En tot cas, senyor vicepresident, té vosté la paraula per a contestar als portaveus dels grups.

El senyor vicepresident segon i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Moltes gràcies, senyor president.

Bé, en primer lloc, agrair a totes les persones que heu estat plantejant des de cada grup parlamentari el vostre parer. Pense que és molt important escoltar, és molt important agafar aquells instruments que realment aporten a la millora, i pense que els parlaments estan per a això.

Per tant, jo he pres nota de les coses que m'han comentat iestic a la seua disposició durant estos quatre anys perquè em facen arribar tot allò que pensen que podem millorar, tant en el marc de la vicepresidència segona com en el marc de la conselleria d'habitatge.

Dit açò, volia agrair particularment a les portaveus del Botànic, a la senyora Escrig, a la senyora Bachero, a la senyora Davó, pel fet que estiguen suportant, estiguen donant suport a este govern i a estes polítiques.

Jo volia, dins el que has comentat, Sabina, jo sí volia plantejar algunes dades, que la veritat és que no anava a dir-les. Però és que pense que al dir-les... Vaig a ficar-me les ulleres, perquè és que són... No vull confondre'm, no? Fixen-se vostés. És que a més és una cosa de bojos.

Quants habitatges buits reparats en el parc públic es van fer durant el govern amb la senyora Salvador del Botànic? 825. Quants en el govern del Partit Popular? Zero. Dades oficials de la conselleria. *(Remors)* Continue, però continue.

El senyor president:

Senyories, per favor. Senyories.

El senyor vicepresident segon i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Quants habitatges estan pendents de *(inintel·ligible)* ... del parc? 31 en el Botànic. Zero en el marc del govern del senyor Camps.

Quina és la inversió en el parc públic en milions d'euros? 26,5 milions d'euros en els últims quatre anys. 4,3 en l'últim govern del senyor Camps. Clar, havien de pagar altres coses, com per exemple, la Fórmula 1.

La inversió en vivendes de protecció oficial, 2,7 milions en el marc del Botànic, 0,6 en l'àmbit del senyor Camps.

És a dir, vostés no van fer política d'habitatge. Vostés es van dedicar a omplir-se les butxaques, això és el que van fer vostés. I ara mateixa, tindre'ls... Ara mateixa, sí, parlant d'habitatge, mire, jo, de vostés en particular, lliçons, cap, senyora Bonig, lliçons, cap. *(Aplaudiments)* Cap. Lliçons, cap.

Perquè... No he acabat, no he acabat, no he acabat. Perquè sap vosté, senyora Bonig, la primera cosa, de les primeres coses que vam haver de... Sí, li conteste a vosté o al seu grup, perquè el senyor Castelló és el que estava... Vosté era

responsable en aquell moment. Siga responsable, done pit, estiga orgullosa, no?

Sap vosté quina és de les primeres coses que vaig haver de pagar? Ho dic jo a la gent de Vox i a la gent de Ciudadanos, que ho tinguen en compte. De les primeres coses que vam haver de pagar en la conselleria, en arribar, va ser 1,3 milions d'euros a Lazora, fons d'inversor voltor, per una condemna dels jutjats en l'època de la senyora Bonig.

Jo li pregunte: va posar una part vosté del seu capital, de la seua butxaca (*aplaudiments*), perquè tot no vaja en mans de les valencianes i els valencians? Perquè hem de pagar nosaltres les seues...? (*Veus*) Clar, és veritat, és veritat. És que vostés van demanar... Jo li pregunte, ara de veres, jo els pregunte als senyors del Partit Popular...

El senyor Castelló estava en aquella època també per ahí, pegant voltes. Jo els pregunte... No, a vosté no l'estic interpel·lant, estic parlant del senyor Castelló, del Partit Popular. No, senyora, jo els pregunte...

El senyor president:

Senyories, està parlant en el Grup Parlamentari Popular.

El senyor vicepresident segon i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

... a vostés perquè ara em contesten. Jo els pregunte: anem a vore, quina relació hi ha entre l'habitatge i les vivendes i una infraestructura ruïnosa com la Fórmula 1? Quina relació hi ha? Jo no ho sé, quina relació hi ha. Doncs miren vostés, va costar un total de 98 milions d'euros i hui en dia encara estem pagant cada any set milions i mig.

Encara devem 35,5 milions d'euros. Això no és normal. Per tant, vostés no tenien política d'habitatge. Vostés, tot el món sap el tipus de política que vostés tenien, era una cosa totalment diferent, i a vostés no els interessava la gent i no els interessava les cases de la gent.

Jo abans he fet relació a una persona molt particular, al senyor Marià, un veí del Cabanyal, que ja vos dic que va morir pensant que sa casa anava a ser tombada per les polítiques de l'Ajuntament de València governada pel Partit Popular. I això sí que és terrible, perquè nosaltres sí mirem per la gent.

Respecte a la resta de qüestions que ha comentat la gent del Botànic, és veritat que tenim endavant un augment del pla estatal que va sobretot destinat al lloguer. Estem parlant, per exemple, que en el pla estatal 2018-2021 tenim ara mateixa en el 2018, 39,9 milions d'euros que posa el ministeri i 11,87 milions d'euros que posa la conselleria.

I fins al 2021 s'augmentarà a més de quaranta en el cas del ministeri i a quasi tretze per part de la conselleria. Això anirà destinat a pagar lloguers socials i lloguers assequibles.

El tema del desnonament, a què s'ha fet també certa referència. Miren vostés, quan parlem d'eradicar el desnonament, no

hem de deixar-nos la segona part de la frase, que és «sense alternativa habitacional», que és el dret que reconeix Nacions Unides. És a dir, el que no podem fer, senyor Castelló, és que la gent ixca de les seues cases i no tinga un lloc on anar a viure.

Per això, el que és important és que hi haja una alternativa habitacional. (*Veus*) Per tant... Com? I per descomptat...

El senyor president:

Senyor Castelló, no està vosté en l'ús de la paraula. (*Veus*)

Un segon, senyor Martínez Dalmau. Senyora Bonig, li torne... Estic seguint en molt d'interés el debat, i efectivament mencions n'hi ha a tot tipus de persones. Una cosa és que se puga mencionar, però el senyor Martínez està contestant al portaveu del Grup Parlamentari Popular que ha fet la intervenció.

A vosté l'ha mencionat perquè en la seua època tenia unes responsabilitats en la conselleria de la qual ara és el vicepresident competent. I punt. I vull que deixen parlar a l'orador que està en l'ús de la paraula. (*Applaudiments*)

Disculpe la interrupció.

El senyor vicepresident segon i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Gràcies, moltes gràcies.

Continuant amb les seues preguntes, senyor Castelló, jo veig que vosté està molt, digam, preocupat per com van a realitzar-se les coordinacions dins del Consell entre la conselleria de medi ambient i la vicepresidència segona, o com va a fer-se en el marc d'habitatge i d'urbanisme.

I la veritat és que jo li ho volia comentar, no hi ha absolutament cap problema competencial entre nosaltres. Perquè el Consell actua com un sol, actua com un govern. Actua coordinat com un govern, té un acord del Botànic d'Alacant que és fonamental per a les seues polítiques. Per tant, no hi ha cap tipus de problema.

Jo ho he comentat algunes voltes, les competències materials en la conselleria..., les competències materials les té la conselleria de medi ambient, com no podia ser d'altra forma, i la coordinació de les polítiques verdes són les que cauran baix la responsabilitat de la vicepresidència segona, i no passa res.

És que és important que sàpien que nosaltres estem permanentment coordinats i que treballem com un únic govern. I això, exactament igual també respecte a la relació entre urbanisme i habitatge.

Jo sé que vostés no pensaven que podia haver una conselleria d'habitatge. És que justament la importància que li dona el Botànic d'Alacant al dret de l'habitatge, que és un dret de drets, és a dir, sense tindre on viure o tindre un sostre no pots exercir la resta de drets, la importància que li dona és

justament eixa d'estar en el marc d'una conselleria pròpia, incorporar la pota verda de l'arquitectura bioclimàtica i, a partir d'ahí, començar a treballar per fer efectiu el dret a l'habitatge. Per tant, per a nosaltres és realment molt important eixe fet i es veu clarament en l'estructura del nou Consell.

Jo pense, senyor Castelló, que vostés no poden parlar d'emergència habitacional si tenen un alcalde com el senyor Barcala en Alacant que, per culpa de no haver-se incorporat en el marc del procediment que tenim per a poder dotar d'emergències habitacionals a la gent que viu a Alacant, una persona que viu a Alacant no pot ara mateixa accedir a una emergència habitacional. És que estem pensant això com és de greu, jo els diria: per favor, parlen amb el senyor Barcala.

Com pot ser que una persona que visca a Alacant i que no puga pagar el lloguer, quan nosaltres tenim un fons destinat justament per a pagar eixes contingències i que eixa persona no se li expulsa de sa casa, com pot ser que perquè l'Ajuntament d'Alacant diu: «No, es que tenemos mucho trabajo», com pot ser que eixa persona no puga accedir a l'emergència habitacional?

No s'ha llegit hui la premsa? La premsa també diu eixa classe de coses. Per tant, és molt important..., i els ho demane, eh? Jo li ho he dit directament al senyor alcalde, però els ho demane: facen un paper important del marc dels seus alcaldes. Perquè açò no és un problema només del Consell. És un problema del Consell i dels ajuntaments i, per suposat, de l'estat. Són competències multinivell.

Jo és que els *pufos*..., sincerament la utilització dels diners d'habitatge per a pagar *pufos*, jo ho prohibiria per llei. Per tant, pense que vostés tenen una bona iniciativa. A partir d'ara, prohibisquen per llei que els diners que van destinats a vivenda puguen pagar circuits de Fórmula 1 o la resta de *pufos* que el Partit Popular ha realitzat àmpliament.

Ja per a parlar, senyora Peris... Senyora Peris, jo la veritat és que..., la seua intervenció..., bé, doncs la seua intervenció..., la veritat és que d'habitatge ha parlat poc, i d'habitatge, menys encara, no?

Però del que puc rescatar... En primer lloc, del que puc rescatar, jo sí els demanaria una cosa, ja que anem a estar quatre anys convivint en esta cambra, i és que intentem per favor no entrar en atacs personals.

Jo pense que hem de ser capaços de fer la funció que ha de fer un parlament, que és una funció de representació del poble i això implica que vostés em poden dir si ho he fet malament, si ho he fet bé, com puc millorar-ho. Però vostés no es poden clavar, per exemple, en una cosa com que..., en alguna qüestió personal. És que no vaig a posar exemples. El senyor Toni Cantó sap algunes també que m'ha comentat alguna volta. Jo trobe que eixes coses no són pròpies d'una diputada o d'un diputat. És a dir, vostés són representants del poble valencià i cobren un sou per a vindre ací a fer una oposició constructiva, no per a clavar-se amb la gent.

Dit açò, del poc que puc vore ací que m'ha comentat vosté. Mire, és que el tema de llicències d'obra. Doncs sí, efectivament, les llicències d'obra són un problema greu, però és que no és competència nostra. És que les llicències d'obra són competència dels ajuntaments. Així i tot, nosaltres... Clar,

són dels ajuntaments. Què hem de fer si no és competència nostra?

Nosaltres hem posat en marxa ara un decret, que és un decret on..., estem treballant en un decret on figuren les entitats de control, que el posarem a disposició dels ajuntaments perquè estos puguen finalment alleugerar els mecanismes per a poder ser més flexibles a l'hora de mesurar els temps per a dotar una llicència d'obres. Però és que realment no estem parlant d'això perquè és que no correspon a la nostra responsabilitat.

Sobre les expropiacions, que diu que jo he dit que cal expropiar la propietat privada. Doncs mire, jo trobe que..., no sé molt bé quines fonts manegen, eh?, en general, perquè ací vostés han dit una sèrie de números que no són els números oficials.

Sobre els desnonaments és impossible que entenguen que els números oficials són que en 2013 hi havia al voltant de tres mil desnonaments. En 2018 n'hi ha dos mil cent a l'any. És a dir, un terç menys del que hi havia fa uns anys. Per tant, la tendència és a la baixada.

Cosa diferent és que la gent que es queda sense casa ha de tindre una alternativa habitacional, i això és el que nosaltres anomenem el declarar el territori valencià lliure de desnonaments.

I ja per anar acabant, al senyor Pascual... Bé, senyor Pascual, jo volia felicitar-lo per la seua..., la seua pense que ha sigut una intervenció prou propositiva, encara que altres moltes coses que vosté ha comentat jo ja les he dites justament ací i les he plantejades àmpliament en la meua intervenció.

És a dir, el fet, per exemple, que vosté plantejava de la relació entre el mercat privat i el mercat públic, doncs justament ja ho he comentat: una de les coses que hem fet en estos dos mesos que portem al front de la conselleria és justament vore'ns tant amb les associacions de cooperativistes, que són privades, com amb els promotors immobiliaris, que, per cert, sempre em diuen que els costava molt arribar a la conselleria i mai es pensaven que en els primers dos mesos anàvem a citar-los per a escoltar-los. Perquè és molt important escoltar la gent per a formular polítiques públiques.

Les polítiques públiques no poden ser fetes en un laboratori entre persones molt intel·ligents que estan ahí sense xafar el carrer. S'han de fer escoltant els interlocutors i la gent que està incorporada dins d'eixe àmbit. Per tant, clar que sí.

I clar que cal plantejar..., cal tindre un debat sincer –i és un debat que també demane en este parlament– sobre les formes d'habitatge.

Si finalment cal plantejar unes formes d'habitatge més properes al lloguer, a la millor en un moment donat cal plantejar formes d'habitatge que tinguen algun tipus d'apropament a la xicoteta propietat. És a dir, jo pense que això és un debat que s'ha de donar, i s'ha donar en el si de les valencianes i els valencians.

I, de fet, jo els dic una cosa, senyor Pascual, quan nosaltres estem defensant els desnonaments, una part important d'eixos desnonaments són de gent que no pot pagar

l'hipoteca. Per tant, lògicament el que s'està protegint és la propietat d'eixa gent a poder continuar vivint en sa casa, en la casa que moltes voltes ja tenen algunes voltes pagada.

En definitiva, jo el que vull plantejar és que nosaltres..., és veritat que este govern del Botànic d'Alacant porta molt poc de temps funcionant. És veritat que portem dos mesos on realment no hem parat de posar-nos al dia –el Botànic d'Alacant, no?– i de treballar àmpliament.

I jo vos dic, especialment a la gent que esteu en el marc de les forces del Botànic, però també per suposat a l'oposició, que si podem fer un govern constructiu i una oposició constructiva, al final aconseguirem avançar en allò que totes i tots els que estem en esta cambra ens hem proposat, que és que les valencianes i els valencians tinguen un dret a la vivenda garantida.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor vicepresident.

Senyories, és el torn de les rèpliques. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Vox Comunidad Valenciana, el senyor Miguel Pascual per a rèplica a la contestació de l'honorable vicepresident.

El senyor Pascual Pérez:

Muchas gracias.

El senyor president:

Quan vosté vullga, senyoria.

El senyor Pascual Pérez:

Bueno, quería empezar mi intervención, la réplica comentando que los jinetes del Apocalipsis, señora Escrig, eran cuatro, no tres. ¿De acuerdo? No sé, es que igual le ha fallado. *(Remors)* Igual quiere unirse.

Señor Dalmau, me alegra ver que sí, que está tomando en consideración, o al menos lo que usted acaba de comentar, que está escuchando también a los agentes... a los agentes privados.

Desde Vox pensamos que todas las medidas habitacionales y demás tienen que tener..., hay que poner en valor a los agentes privados, ¿de acuerdo? Porque tiene que partir de ellos. No podemos estar destinando una cantidad ingente de recursos públicos, que no tenemos, a variar el mercado artificialmente.

Porque, señor Dalmau, a ustedes se le llena... se les llena el discurso con palabras bien sonantes como alquiler social, derechos y no privilegios. Pero el único fin que tienen es

hacer demagogia del sufrimiento humano, del sufrimiento de las personas.

Pero es que con su famosa redistribución de la riqueza lo único que consiguen es la redistribución de la miseria. Porque, ¿dónde quedan las familias, los hijos, los herederos que no pueden pagar las viviendas que sus seres queridos les han dejado tras toda una vida de trabajo y pagando impuestos? ¿Es que ellos no tienen derechos?

Mire, señor Dalmau, si seguimos su plan marxista de redistribución de la miseria, y ahora que ya consideran que la vivienda es un privilegio, ¿qué será lo siguiente? ¿Considerar privilegio los automóviles? Y, ¿después? ¿Considerarán que la libertad de movimiento es un artículo de lujo? Supongo que por último será la propia alimentación básica.

Solo hay que ver que ya algunos han empezado con el tema de las bebidas azucaradas. Un panorama nada halagüeño el que trae usted esta cámara.

Señor vicepresidente segundo, usted lo que ha venido aquí es a decir una cantidad de medidas, pero todas ellas, excepto esta última que ha comentado, vacías de soluciones a largo plazo y que en ningún caso vienen a abordar el problema de base. Medidas que solo responden a su propio interés y al de su partido. Medidas que solo son viables si hay dinero público para gastar.

Porque no nos llevemos a engaño, cuando los españoles se preocupan de la factura de la luz y de su consumo energético no es solo por su sensibilidad ecológica –que también–. Lo que buscan los españoles son formas de organizar su futuro económico y de poder llegar a fin de mes sin que el estado y las administraciones autonómicas les ahoguen a impuestos.

Miren, han creado un Botànic con pies de barro. Un Botànic que consume tantos recursos que ahora que no llega la financiación se ven ahogados.

Y ahora que ya gozamos de la presencia del *conseller* de economía y hacienda, le repito las palabras: aplique unas políticas que no se apoyen en el gasto sin más, seguro que el *conseller* las agradecerá, así como millones de españoles.

Muchísimas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Pascual.

En nom del Grup Parlamentari Ciudadanos, té la paraula la il·lustre diputada Mamen Peris.

La senyora Peris Navarro:

Gràcies.

No volia parlar de la diputació.

Pero miren, la Diputación de Alicante –le han pasado mal el dato– no tiene más asesores. Se han negociado, pero no hay

más asesores. No me haga hacer la comparativa de lo que hacen esos diputados provinciales de áreas con lo que hacen ustedes, porque entonces creo que le voy a sacar los colores.

¿Pero que me hable usted en las diputaciones provinciales...
(Remors)

El senyor president:

Senyories, per favor.

La senyora Peris Navarro:

...yo que vengo de la Diputación Provincial de Valencia, donde acabamos de tener el caso de corrupción más vergonzoso?
(Aplaudiments)

¡No vayan de puros y castos, hombre! Que ustedes tienen el caso de Divalterra. Cuando hemos gastado cada año un millón de euros en transparencia para cumplir la ley. No me hable de la diputación, señor Martínez.

Pero volvamos a vivienda. Garantizar el derecho de vivienda es una responsabilidad de la propia administración, señor Martínez. No lo vuelva a derivar a los propietarios particulares de vivienda.

En todo su discurso me ha extrañado porque no he oído palabras –que yo de verdad como toma nota, tome nota– de incentivo, entendimiento y negociación. Tal vez porque usted está acostumbrado más a palabras como *sanción* e *imposición*, suele pasar cuando se ha sido exasesor en Venezuela.

Mire, ya le digo desde aquí, y no por hacer cuestión personal, es que aquí no vamos a permitir políticas de vivienda de corte y pega de Venezuela. Porque, aunque no le guste Maduro, sabemos que Chávez le gustaba y mucho, y de aquellos lodos tenemos estos barrizales. Políticas populistas de la extrema izquierda. No solo miren a un lado, es que ustedes son la extrema izquierda.

Pero, mire, ni una cifra, y eso que lo tiene al lado. ¿No le ha dado una escuchita de qué cifra vamos a tener en esta *concelleria*? Pues no nos engañe porque mucho hablar pero ¿cuánto presupuesto va a quedar? Ni lo sabemos.

Por cierto, la *exconsellera* María José Salvador se negó a firmar un acuerdo con la Sareb. Hoy, usted, abre la puerta. Esto supone un cambio radical en el Botànic, que lo sepa. ¿Lo tiene consensuado ya con sus socios de gobierno? Lo digo porque el Botànic es el Botànic de los bandazos; ahora resulta que para vivienda sí que podemos tener colaboración pública privada, pero para sanidad, para educación, y para las políticas lideradas por la señora Oltra, eso está prohibido.
(Aplaudiments)

No hago cuestión personal, le hago preguntas directas. Mire, yo cada día lo veo, aunque usted no se lo crea, porque tengo allí su cartel de campaña cuando entro a mi despacho, y pone: «La historia la escribes tú.» ¿Qué historia nos quiere escribir para todos los valencianos?

Señor Martínez, voy a ser muy directa, usted me conocerá en esta legislatura: ¿cuántas viviendas va a adquirir para el 2020? ¿Cuántas va a rehabilitar, de viviendas, para el 2020? ¿Cuántas viviendas va a poner en alquiler social? ¿Qué medidas concretas para jóvenes y personas socialmente vulnerables? ¿Qué va a hacer? ¿Cuándo va a poner en marcha los solares de la Generalitat? ¿En alquiler social o en venta de VPO? ¿Cuántos PAI va a activar para el 2020? ¿Cuántas medidas concretas para que el parque público, esas viviendas ocupadas ilegalmente, 1.164, se pongan en el mercado de manera legal? ¿Cómo piensa coordinar los problemas judiciales, es decir, las decisiones judiciales, con los servicios sociales? Por cierto, cuando hablamos de desahucios los datos no nos los inventamos, es una mera división, lo que nos da el Consejo General del Poder Judicial lo dividimos entre 30 y nos salen 24 desahucios al día, tan sencillo como una simple división. ¿Cuándo van a acabar con la ocupación ilegal? ¿Cuándo van a proteger mejor a los propietarios, a los vecinos o, incluso, en los *narcopisos*? Eso sí, ¿cuándo vamos a tener de arquitectura bioclimática edificios públicos con emisiones cero? ¿Le va a permitir que le dicte la política de vivienda también el señor Ribó, con aumentos del IBI a las viviendas? ¿Será el 20 % o el 50 % de su compañera Ada Colau? ¿También va a poner una tasa específica a esas viviendas vacías como las de su colega Ada Colau? ¿También va a expropiar el derecho de uso? ¿Qué piensa hacer con los inmuebles que quedan en la Sociedad de Garantía Recíproca, porque sus socios de Compromís y del PSPV lo vendieron también a un fondo buitres e hicieron una quita del 65 %?
(Aplaudiments)

Mire, señor Martínez, tenga cuidado, las quitas en el gobierno del Botànic se están poniendo de moda. Esto es gobernar.

Y lo último que le vamos a pedir: transparencia, señor Martínez, transparencia en las adjudicaciones, en los procesos públicos, en la designación de personal, en otorgamiento. Otro día le haré comparecer para que nos expliquen lo de la Fundación CEPS, que usted era presidente y tenía realmente que devolverlo.

I no vullc acabar esta intervenció, la meua, la primera, en la meua altra llengua, en valencià, però hui he fet el parlament en castellà com una reivindicació contra la imposició lingüística perquè crec en la llibertat.

Hui, enhorabona, senyor Martínez, perquè ja té eixa vicepresidència, ¡compte!, perquè li falta el dret que li'l revaliden de polítiques verdes, ¡compte!, perquè mire el que està passant en el seu partit a Madrid, amb la qual cosa que li ho signe. Ja té vosté la seua conselleria i, bé, molt de contingut propi no té, moltes polítiques socials no podrà fer perquè la senyora Oltra li les llevarà, a penes podrà legislar, poc, d'urbanisme, perquè ho té un altre conseller, però, bé, no li demanarem més, sabem que és el poc que vosté va a poder fer.

I l'última cosa, bé, si haguera apostat realment per la gestió en estalvi per a tots els valencians, doncs no li haguera importat ser director general de vivienda.

Gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Peris.

El senyor Alfredo Castelló fa ús de parlar des de l'escó, està en el seu dret.

Senyor Alfredo Castelló, té vosté la paraula.

El senyor Castelló Sáez:

Muchas gracias, presidente.

Bueno, a ver si a la tercera va la vencida.

Yo le he hecho muchas preguntas en la primera intervención, le acaban de hacer otras más, le han formulado otras preguntas, a ver si nos responde a la pregunta, que es ¿cómo?, la pregunta es ¿cómo? A ver si nos hace un «viceanuncio», al que tanto aprecio le tenían ustedes en la legislatura pasada.

No se preocupe por el problema competencial, lo tenemos claro, ya nos lo dijo la señora Mollà. Parece que todo el mundo se ha enterado menos usted. Usted no tiene competencias, son de la señora Mollà. No es no, ya se lo he dicho antes.

Mire, cuando comparan ustedes las políticas que se hacían en el 2015, después de la mayor crisis económica del siglo XXI, después de una caída en aquel momento, de un año para otro, de 2.500 millones de euros, con aquel presupuesto, con un presupuesto de hoy de 8.000 millones de euros más, ¡da vergüenza! Hay que tener la cara muy dura para comparar aquella situación con esta. (*Aplaudiments*) Háganselo mirar, háganselo mirar.

Me hablan de que, claro, es que ustedes pusieron, su gobierno puso en recurso de inconstitucionalidad por la ley de la vivienda. Pero, vamos a ver, hubo una sentencia del Tribunal Constitucional que decretó que varios artículos eran inconstitucionales. ¡Ya está! Se lo dijimos en la tramitación cincuenta millones de veces. Es más, fíjense si lo tenían claro que hasta en una ley de acompañamiento quitaron los artículos de pobreza energética (*veus*) porque ustedes sabían que eran inconstitucionales. ¡Mire si está claro! Sigamos.

Me habla usted de las ayudas que pagaron. Mire, las ayudas pagaron en la legislatura pasada fue a través de un préstamo que se sacó en octubre del 2014, siendo esta señora *consellera*, un préstamo en octubre del 2014. ¿Sabe lo que cambió? Que cuando la *consellera* Bonig dijo que iban a pagar diez millones todos los meses de las ayudas, cuando ustedes llegaron lo cambiaron y dijeron que iban a pagar treinta millones al trimestre. Ese fue el cambio, no hubo ningún cambio más. (*Rialles i aplaudiments*) Acuérdense, por favor, acuérdense.

Conseller, la emergencia habitacional finaliza el 31 de octubre, el plazo; luego, hay plazo todavía. No engañe, no está bien que su primer día aquí engañe. Si no lo sabía, apúnteselo y pregúntelo.

El cuento del Cabañal, no nos venga a contarlo otra vez, ya vinieron a hacer aquí la revolución en la vivienda y todo ha

acabado como ha acabado. Ya nos dijeron que el Cabañal iba a ser una realidad. ¡No han hecho nada en cuatro años! Usted es el heredero y ha asumido la herencia, ¡asúmala! No han hecho ¡nada! en el Cabañal. (*Aplaudiments*)

Me dice que tiene como pautas el crear el observatorio de la vivienda y dice también que va a formular el reglamento de la ley función social de la vivienda. ¿Por qué no lo han hecho hace dos años, *conseller*? Es que usted estaba ahí, usted estaba ahí con sus diputados exigiendo, sus diputados, ¿no renegará del Grupo Podemos de la anterior legislatura?, ¡digo yo! (*veus*), asumirá la *veu del poble* cuando designó quién era Podemos, ellos exigían que se cumpliera y el gobierno ¡no lo cumplía! Y a usted le parece bien, pues, bueno, esa es la herencia que dejan.

Cuando le oigo a usted hablar del concurso, de que no tienen dinero porque el PP hizo cosas tan malas, la verdad es que me da mucha risa, ¿sabe? Mire, *conseller*, tiene usted un concurso iniciado hace dos años para adquirir vivienda privada. Ese concurso que tenía en el presupuesto quince millones y que ha acabado licitándose por once –y ustedes callados–, resulta que iban a comprar del orden de 100, 150 viviendas con once millones y medio de euros. El acta de 15 de mayo, de la mesa de contratación, ha aceptado que haya doce viviendas, doce viviendas tres años después.

¿Usted se cree que eso es solución? ¿Cuándo va a quedar libre de esos once millones? Mucho dinero. ¿Por qué no lo juegue con él? ¿Por qué no lo mueve? Lleva de *conseller* tres meses. Haga algo, *conseller*, haga algo además porque resulta que de 2019 tiene usted cuarenta millones de euros que su grupo, del que ahora reniega, presentó como una enmienda al presupuesto, cuarenta millones de euros. ¿Por qué no lo ha movido, *conseller*? ¿O se lo han recortado? Si se lo han recortado, ¡dígallo! Y si no se lo han movido saque el concurso inmediatamente. ¿Qué hace usted con cuarenta millones en vivienda sin moverlo? ¿Le parece que eso es gestionar? ¿Le parece que eso se lo ha robado el PP? Pero voy a ir más allá.

¡Fíjese!, en las ejecuciones del presupuesto que marcan cómo se gestionan las cantidades que hay, resulta que en el 2015 la real ejecución fue del 51,1 %, la mitad del tiempo era nuestro, y resulta que la mejor *consellera* de vivienda de los últimos cinco años ha sido la señora Bonig, el 51 %; resulta que en el año 2016 la ejecución fue del 21,9 % en políticas de vivienda, de un presupuesto total de 211 se ejecutó el 21 %; resulta que en el 2017 se ejecutó el 22 %; resulta que en el 2018 se ejecutó el 18,8 %; ¿y qué pasa en el 2019, que usted ya lleva tres meses de *conseller*? El grado de ejecución, señorías, es de 8,18 %. (*Aplaudiments*) ¿Por qué no ejecuta el presupuesto, señor Martínez? Ejecútelo. ¿Sabe cuánto tiene en su programa de vivienda? 291 millones. ¿Sabe lo que ha gastado? 23.800.000.

Creo, vicepresidente, que puede demostrarnos a todos que usted no es un florero. ¡Suerte! (*Se sent una veu que diu: «¡Muy bien!»*) (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Alfredo Castelló.

Finalitzarà la compareixença la rèplica del vicepresident del Consell.

El senyor conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Bueno, gracias por la réplica.

Yo no quiero saber lo que usted desayuna, señor Castelló, porque la verdad es que viene con..., no sé.

Fíjese usted, en primer lugar, yo no llevo tres meses todavía como *conseller*, ni mucho menos; en segundo lugar, yo no sé si lo sabe pero es que yo he hablado aquí durante un buen rato sobre medidas que íbamos a hacer, y luego se las paso por escrito para que las tenga también. Porque he hablado del tanteo y retracto, de la colaboración público-privada, del reglamento de la ley de función social de la vivienda, he hablado de las alternativas habitacionales, he hablado de cómo incorporar un sistema de alerta temprana para la emergencia habitacional. Es decir, he hablado de muchas cuestiones, solo que usted o no las ha escuchado, como no está escuchando ahora, o simplemente pasa de ellas totalmente.

Luego, por supuesto, yo no reniego de nadie y mucho menos de un grupo del que me siento muy orgulloso. Ahora, ¿yo no estaba aquí! ¿Qué quiere que haga si no estaba aquí? (*Aplaudiments*) ¿Qué aparezca como que estaba aquí? Yo estaba dando clase en la universidad.

Dicho esto, señora Peris, mire, es que..., vamos a ver, en primer lugar, todo lo que hacemos en el marco del Consell lo hacemos en el marco del Consell. Por tanto, lógicamente, si nos reunimos con la Sareb para ver qué posibilidades de acuerdo hay, como también se reunió el equipo anterior para ver qué posibilidades de acuerdo hay, es porque entendemos que la Sareb tiene una deuda con las españolas y los españoles, y, en particular, con las valencianas y los valencianos. Tiene miles de viviendas que, en su momento –como todo el mundo sabe–, pasaron al banco malo justamente cuando eran viviendas que fueron rescatas con dinero público.

Por lo tanto, ¿claro que tenemos que hacer uso de esas viviendas si podemos llegar finalmente a un acuerdo con ellos! ¿Por supuesto que sí! Y lo mismo respecto a Bankia –yo lo he dicho aquí–, y lo mismo respecto a Sabadell. Es que esta es la obligación que tenemos.

Y, por lo tanto... ¡Ah!, por cierto, y otra obligación importante que también tenemos, es cumplir la ley de función social de la vivienda, que efectivamente yo no estaba en aquella época en este parlamento cuando se redactó pero sí hay muchas diputadas y diputados que estaban presentes.

Entonces, esa ley de función social de la vivienda es la que habla de determinadas sanciones para grandes tenedores de viviendas vacías, pero no es algo que nos inventamos en la *conselleria*, es algo que está en la propia ley, como hay toda una serie de medidas que habrá que aplicar que están en el marco de la ley. Si no les gusta la ley, cambien la ley, bueno, ahora lo tienen más complicado porque no tienen mayoría, pero, bueno, si les gusta, entonces déjenos que podamos aplicar las políticas de vivienda correspondientes.

Respecto a las viviendas ocupadas, es una cuestión efectivamente muy delicada porque lo que todo el mundo sabe es que las familias que entran en una vivienda no entran en una vivienda por gusto o por placer, entran porque tienen una situación de emergencia habitacional y tienen que buscar un lugar donde vivir. Entonces, nosotros tenemos la obligación de regular ese tipo de situaciones para garantizar que todo el mundo tenga un derecho a la vivienda. Y en eso estamos trabajando.

El asunto que existe es que ahora mismo todavía nos faltan algunas herramientas para hacer un diagnóstico real, porque la referencia que ha hecho usted en su intervención anterior a los demandantes de vivienda es un registro público y cualquier persona sin justificación puede perfectamente pedir ser demandante. Entonces, necesitamos afinar un poco más los mecanismos para ver cuáles de esas personas tienen prioridad a la hora de hacer una vivienda.

En eso estamos trabajando, llevamos –como saben ustedes perfectamente–, todavía no hemos cumplido los cien días en el Consell y tenemos que trabajar en ello, pero nos hemos metido de lleno para solucionar esos problemas.

Señor Pascual, es que yo también creo que..., no sé si es que no me he explicado, seguramente es porque no me he explicado bien, porque los alquileres sociales, señor Pascual, no es una palabra biensonante como usted comenta, es lo que hace que muchas familias puedan vivir en una casa. Y el hecho de que destinemos 215 millones de euros a alquileres sociales entre 2018 y 2021, para pagar ese tipo de alquileres, es lo que condiciona el derecho para que esa gente pueda estar viviendo en ella. Por lo tanto, no se trata de una palabra biensonante.

Y, además, justamente, nosotros hemos dicho exactamente lo contrario de lo que usted dice que hemos dicho. Nosotros estamos diciendo que la vivienda no es un privilegio, sino que es un derecho y, como derecho, es cuando tenemos que buscar la forma de garantizarlo.

En definitiva, para mí ha sido un verdadero gusto compartir esta comparecencia, hoy, en este parlamento –jo ací també vaig a passar-me a la meua llengua natal per a poder acomiadar-me.

Pense que tindrem una legislatura enormement constructiva, que podrem, entre totes i tots, avançar cap a unes polítiques públiques que miren cap a la gent i compte amb la gran col·laboració de les forces del Botànic, però també vull comptar amb la col·laboració constructiva de l'oposició.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, honorable vicepresident.

Senyories, hem culminat el treball d'este matí.

Continuarem a les cinc, a les cinc, a les dèssset hores, amb la compareixença del conseller d'Hisenda i Model Econòmic, Vicent Soler, que ens acompanya en este (*inintel·ligible*) ...

Es suspén la sessió. (*El president colpeja amb la maceta*)

(Es suspén la sessió a les 15 hores i 36 minuts)

(Es reprén la sessió a les 17 hores i 5 minuts)

El senyor president:

Anem a reprendre el nostre treball. Es reprén la sessió. (El president colpeja amb la maceta)

Compareixença del conseller d'Hisenda i Model Econòmic per a informar sobre les línies polítiques generals a desenvolupar des de la conselleria, sol·licitada a petició pròpia (RE número 2.006)

Passem al punt quart de l'ordre del dia, que és compareixença del conseller d'Hisenda i Model Econòmic, per a informar sobre les línies programàtiques generals a desenvolupar des de la conselleria.

Té la paraula l'honorable conseller d'Hisenda i Model Econòmic, Vicent Soler.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Comparec davant de vostés com a conseller d'Hisenda i Model Econòmic per a informar sobre les línies de la política general en la segona legislatura d'un govern del Botànic, que fa ara quatre anys va nàixer amb la formació d'un Consell que va ser no només un símbol, sinó també un motor de canvi.

Un canvi necessari per a una comunitat que arrossegava una hipoteca reputacional que ens està costant molt superar. Han sigut quatre anys d'estabilitat política que han estat possibles gràcies a la unió de les forces progressistes valencianes, un acord enfocat en les persones, i en definitiva en la justícia social.

Un govern divers, és veritat, però amb un sol full de ruta, centrat en avançar i aprofundir en l'assoliment d'un projecte de transformació social. I vull remarcar-ho, perquè és precisament eixa estabilitat la que ens ha permés assolir alguns dels reptes amb que començarem l'anterior legislatura: dignificar les institucions de tots els valencians i valencianes, i treballar amb els objectius d'un programa cohesionador, integrador, incliusiu i que no maltractara els valencians.

Per això, senyories, una de les fites que hem aconseguit és que, si bé l'any 2014 la despesa real per habitant era cinc punts per baix de la mitjana de les comunitats autònomes, quatre anys després estarem de ben segur en la mitjana, tot i que haurem d'esperar a la liquidació del 2019 per a confirmar-ho.

Requerim, per tant, un projecte enfocat en el llarg termini, la consecució de recursos que legitimament ens corresponen,

per tal de garantir la sostenibilitat de l'estat del benestar que mereixen els valencians i les valencianes. I este és l'objectiu primordial al qual destinaré tots els meus esforços com a conseller.

Cal que la nostra comunitat reba un finançament just i d'acord amb la seua població. Un finançament adequat que compense, a més, el deute històric que hem vingut patint els valencians. Una provisió que atenga el manament constitucional de suficiència i equitat, tal com ja recull el nostre Estatut d'autonomia i l'article 156 de la Constitució.

És molt el que ens juguem. Senyories, este Consell, i en particular el conseller que els parla, mai ha rebaixat, ni ho farà, ni un gram de les exigències d'un finançament just per a la nostra comunitat (*aplaudiments*).

I el moviment se demostra caminant. Mentre este Consell s'ha reunit amb Montoro i amb Montero, els ha demanat als dos el canvi del sistema de finançament, i ha negociat mentrestant mesures transitòries per a millorar la nostra situació financera. Altres s'han dedicat a fer tot el contrari.

Avui, la ministra Montero ha anunciat que el pagament del finançament pendent de la Comunitat Valenciana, les actualitzacions de les bestretes, podria ser a final d'octubre, no en desembre, a final d'octubre, i això recollint la meua reivindicació (*aplaudiments*) davant la secretària d'estat, d'ahir mateix.

Senyories, si vostés revisen les actes del Consell, del Consell de Política Fiscal i Financera, podran vore que la posició d'este conseller ha sigut igual amb Montoro que amb Montero. Eixes actes evidencien que este conseller al juliol del 2018 es va abstenir en la votació davant la proposta del ministeri, que era de votar a favor el sostre de dèficit.

I sols vaig canviar el meu posicionament, quan al mes següent van coincidir importants compromisos econòmics per a la comunitat, com la condonació del deute de la Marina i el pagament de la mensualitat de l'IVAM del 2017, que Montoro ens va furta.

Vull recordar-los que els que ara carreguen contra el govern central i este Consell pel tema del finançament, per raons purament partidistes, quan van tindre l'oportunitat de millorar els fons i les inversions que arribarien a la Comunitat Valenciana, van votar no als pressupostos generals de l'estat d'enguany, del 2019. Per tant, no a què? No a què?

No a aconseguir el 10 % d'inversions per a la Comunitat Valenciana, tal com diu el nostre Estatut d'autonomia (*aplaudiments*). No a uns pressupostos que feien, per exemple, que la província d'Alacant passara de ser una de les pitjors tractades a ser una de les que més creixien en inversions.

No a un augment del sostre de dèficit autoritzat per Brussel·les, que hauria suposat 237 milions d'euros addicionals per a la Comunitat Valenciana. No a un govern estable per a Espanya que podria articular mesures transitòries necessàries, fins que aplegue un nou sistema de finançament per a compensar la inexplicable situació d'infrafinançament que patim.

En definitiva, senyories, no a 1.400 milions d'euros en inversions (*aplaudiments*), millora del finançament a la dependència, el copagament sanitari i condonació del deute de la Marina.